curieruladventist.ro

Curierul Adventist

IULIE 2017: MIREASA LUI ISUS + PROFILUL SLUJITORULUI ÎN CARTEA 1 SAMUEL
+ SĂRMANA INVINCIBILĂ + DUMNEZEU ȘI ABUZUL + RĂDĂCINI
+ FESTIVITATEA DE ABSOLVIRE LA INSTITUTUL TEOLOGIC ADVENTIST 2017
+ AL TREILEA PILON: PORUNCILE LEGĂMÂNTULUI + CERUL „PE INTERIOR”

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

BISERICA zidită pe STÂNCĂ

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălţăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experienţe ale dragostei Lui nemărginite, de articole şi ştiri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul şi să aibă o speranţă vie în apropiata Lui revenire.

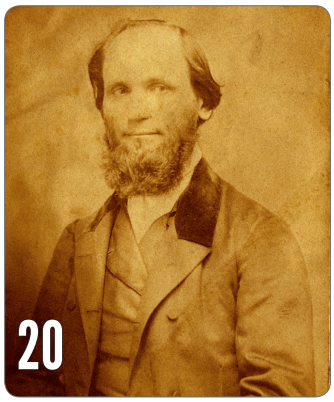

3 Editorial
Teodor Huțanu
Mireasa lui Isus

4 Info
Scrisoarea Institutului de Sănătate şi Educaţie Hartland către conducătorii Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea

5 Info – La odihnă

7 Spiritual
Dan Constantinescu
Profilul slujitorului în cartea 1 Samuel

10 ASUP – dor de libertate
Mihai Enea
Evanghelizarea 2017, în penitenciarele din Moldova

Adrian Horga
Nimic fără Dumnezeu!

Grigore Bota
Mărturii din viaţă

12 Tematica lunii
Ștefan Radu
Sărmana invincibilă

18 Reflecţii
Sorin Petrof
Dumnezeu şi abuzul

20 Lecţii din istoria noastră
Beniamin Roșca
Rădăcini (2)

22 ITA Cernica
Emanuel Sălăgean
Festivitatea de absolvire la Institutul Teologic Adventist, promoţia 2017

Conferinţa ştiinţifică internaţională duplex – Institutul Teologic Adventist şi Universitatea Oxford Brooks

25 Repere ale identităţii
Florin Lăiu
Al treilea pilon: Poruncile Legământului (I)

30 Pagina copiilor
Alina Chirileanu
Să continuăm lectura!

31 De la inimă la inimă
Ștefan Tomoiagă
Cerul „pe interior”

„Condiţiile vieţii veşnice, sub har, sunt tot cele care erau în Eden — o perfectă ascultare de principiile Legii lui Dumnezeu. Măsura de caracter prezentată în Vechiul Testament este şi în Noul Testament. Şi aceasta nu este o măsură pe care să n-o putem ajunge. În orice poruncă sau îndemn pe care-l dă Dumnezeu este o făgăduinţă care, cu siguranţă, se află la temelie. Dumnezeu a luat toate măsurile ca să putem ajunge asemenea Lui şi El va face aceasta pentru toţi cei care nu se împotrivesc printr-o voinţă stricată, care să facă fără putere harul Său.” (Ellen G. White, ***Cugetări de pe Muntele Fericirilor****, p. 76)*

Anul XCIV, IULIE 2017. Publicaţia oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-şef Teodor Huţanu; Consultanţi: Ştefan Tomoiagă, Aurel Neaţu, Eduard Călugăru, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Georgel Pîrlitu, Viorel Răducan, Iosif Paşca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Dragoş Muşat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondenţă: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Şos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

CA_iulie_2017.indd 2 27/06/2017 08:14:28

MIREASA LUI ISUS

IDEALIZARE VS DEZAMĂGIRE

TEODOR HUȚANU

Uneori se întâmplă și așa. Mirele și-a găsit femeia visurilor sale și s-a căsătorit cu ea. Nu a trecut însă multă vreme și a început să constate că ea nu este chiar așa cum visase. Este la fel de frumoasă, dar uneori este în halat. Știe multe, dar nu le știe chiar pe toate. Este mereu bine dispusă, însă câteodată este obosită. Apoi sunt rudele ei: la acest capitol chiar nu s-a gândit. Continuă să-și iubească soția, dar nu este așa cum și-a imaginat.

Idealizare, abstractizare, iar apoi dezamăgire. Nu trece mult de la intrarea în biserică, iar șocul nu se lasă așteptat: nu este așa cum mi-am imaginat. Superba mireasă a Domnului Isus are destule cusururi. Însă Mirele ceresc gândește altfel despre mireasa Lui: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană" (Efeseni 5:25-27). O iubește nu pentru că este impecabilă, ci pentru a deveni așa.

Înclinația este să avem o atitudine diferită, chiar opusă, față de Isus și față de biserica Sa. Îl iubim pe Isus, dar biserica abia dacă o suportăm. De aceea mai bine citesc o carte bună, sau urmăresc o emisiune bună, sau..., decât să vin la adunare. Adevărat, biserica nu este o galerie de sfinți, un anturaj invariabil agreabil. Dar nici Isus al evangheliilor nu este Cel pe care ni-L creionează imaginația sau preferințele noastre. Mântuirea înseamnă Dumnezeu întrupat în Isus, răstignit, îngropat și înviat. Nimic metaforic, abstract, impersonal.

Citind evangheliile, simți mirosul staulului din Betleem, agonia din Ghetsimani și extazul de la mormântul gol. Evanghelia nu lasă loc pentru abstractizări, generalizări, orice pas alături de Învățătorul din Nazaret devenind o aventură extrem de personală. Galileeanul mă atrage irezistibil, mă acceptă așa cum sunt, dar nu mă lasă așa. Și nu doar cu mine face acest lucru, ci cu toată biserica. Este mai mult decât palpitant să vezi cum mireasa se împodobește pentru ceasul nunții. Nu degeaba stă scris: „Să nu părăsim adunarea noastră…" (Evrei 10:25). Se apropie ceasul ca Mirele să vină: „Frumos ce va fi...!". Merită să nu fii absent! ■

GALILEEANUL MĂ ATRAGE IREZISTIBIL, MĂ ACCEPTĂ AȘA CUM SUNT, DAR NU MĂ LASĂ AȘA CUM SUNT. ȘI NU DOAR CU MINE FACE ACEST LUCRU, CI CU TOATĂ BISERICA.

Teodor Huțanu este redactorul-șef al revistei *Curierul Adventist*.

Redeșteptare și Reformă

tu, familia ta, biserica ta, semenii tăi

Pe Stâncă, nu pe senzațional!

„Sunt în biserică unii care au nevoie să se prindă de stâlpii credinței noastre, să se așeze și să găsească o temelie de stâncă, în loc să fie purtați de vânt încoace și încolo pe apele exaltării și să acționeze din impuls. În biserică există dispeptici din punct de vedere spiritual. Ei s-au făcut singuri invalizi; slăbiciunea lor spirituală este consecința propriei șovăieli. Se lasă împinși încoace și încolo de vânturile schimbătoare ale vreunei doctrine și adeseori sunt stăpâniți de confuzie și aruncați în incertitudine din cauză că acționează întru totul pe baza simțămintelor. Ei sunt creștinii senzaționalului, care flămânzesc întotdeauna după ceva nou și variat; învățăturile ciudate le dezorientează credința și ei nu au nicio valoare pentru cauza adevărului.

Dumnezeu cheamă bărbați și femei care să aibă stabilitate, care să aibă scopuri hotărâte, pe care să te poți baza în vreme de pericol și de încercare, care sunt la fel de ferm înrădăcinați și întemeiați în adevăr cum sunt dealurile cele veșnice, care nu se lasă manipulați ca să o ia în dreapta sau în stânga, ci merg drept înainte și sunt găsiți întotdeauna de partea cea bună. Sunt unii pe care, în momentele de pericol religios, îi găsești aproape întotdeauna în rândurile vrăjmașului și, dacă exercită vreo influență, aceasta este de partea greșită. Ei nu simt că au obligația morală de a-și dedica toată puterea adevărului pe care îl mărturisesc. Unii ca aceștia vor fi răsplătiți după faptele lor.

Cei care fac puțin pentru Mântuitorul lor în ceea ce privește salvarea sufletelor și în a se păstra corecți înaintea lui Dumnezeu vor dobândi doar puțină putere spirituală. Noi trebuie să folosim continuu puterea pe care o avem, dacă vrem ca ea să se dezvolte și să crească. După cum boala este urmarea călcării legilor naturale, la fel și declinul spiritual este rezultatul continuei călcări a Legii lui Dumnezeu. Și totuși chiar călcătorii Legii pot să susțină că păzesc toate poruncile lui Dumnezeu.

Dacă nu ne folosim puterea spirituală, devenim slabi, așa cum membrele trupului devin slabe și fără putere atunci când cel bolnav este obligat să rămână multă vreme inactiv. Activitatea este cea care dă putere."

(Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 4, pp. 74–75)

CA_iulie_2017.indd 3 27/06/2017 08:14:28

SCRISOAREA INSTITUTULUI DE SĂNĂTATE ȘI EDUCAȚIE HARTLAND CĂTRE CONDUCĂTORII BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA

30 iunie 2015

Dragi lideri ai Bisericii Adventiste,

Avem încredere și ne rugăm ca Dumnezeu să binecuvânteze din belșug lucrarea pe care o faceți! Sunt recunoscător că vă pot adresa o scrisoare deschisă în numele Institutului de Sănătate și Educație Hartland (cunoscut drept Colegiul Hartland), cu sediul în Rapidan, Virginia, Statele Unite ale Americii. Colegiul Hartland a luat ființă în 1983, cu viziunea de a pregăti oameni tineri care să răspândească mesajul învierii și al revenirii Mântuitorului acestei lumi. Am avut în acest colegiu studenți din toate zonele bisericii noastre globale și, din acest motiv, dorim să adresăm această scrisoare liderilor bisericii.

În retrospectivă, recunoaștem că Hartland a făcut greșeli și ne pare foarte rău atât pentru acestea, cât și pentru orice alt prejudiciu adus bisericii lui Dumnezeu. Uneori, am manifestat un spirit și o atitudine critică atât față de liderii bisericii, cât și față de membrii ei. A intrat, de asemenea, în practica Hartland acceptarea banilor de zecime pentru a fi folosiți în scopul unor activități evanghelistice sau pentru plata unor profesori. Recunoaștem că aceste lucruri nu au favorizat un spirit de unitate și armonie și au stricat relațiile noastre cu biserica mondială.

De curând, Hartland a suportat niște schimbări în sistemul de conducere și, așa cum ne-am rugat ca să putem duce mai departe lucrarea lui Dumnezeu, am fost impresionați de nevoia de a lucra uniți alături de biserica noastră pentru a duce la bun sfârșit misiunea Evangheliei. Directorii din comitetul de conducere au votat ca, începând cu luna iulie 2014, să nu mai acceptăm fonduri din zecimea Bisericii Adventiste. Ne angajăm, de asemenea, ca atunci când facem declarații publice sau particulare, să reflectăm o atitudine pozitivă și de susținere față de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. (Vedeți materialele atașate pe website-ul nostru www.hartland.edu „Declarația de împreună-stăruire/efort comun și „Scrisoare deschisă către sponsorii noștri").

Ne poziționăm în armonie cu credințele fundamentale ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și nu considerăm un test al credinței orice altă învățătură care nu se găsește între acestea. Îi pregătim pe

Hartland Institute
Office of the President

June 30, 2015

Dear Seventh-day Adventist Church Leader,

We trust and pray that God is blessing your ministry abundantly! I am thankful to be able to write an open letter to you on behalf of Hartland Institute of Health and Education (also known as Hartland College), based in Rapidan, Virginia, United States. Hartland College began in 1983 with the vision of preparing young people to carry the message of our resurrected and soon-coming Savior to the world. We have had students come from all areas of our world church, and because of this, we want to address this letter to our church leaders.

In hindsight, we recognize that Hartland has made mistakes, and we are sorry for them and any resulting harm to God's church. At times a critical spirit and attitude was manifested toward both church leaders and fellow members. It was also Hartland's practice to accept tithe monies for Bible teachers and other evangelistic activities. We recognize that these things did not foster a spirit of unity and harmony, damaging our relationship with the world church.

Recently, Hartland has had a change in leadership, and as we have prayed about how we can best further the Lord's work, we have been deeply impressed by the need to work unitedly with our church in finishing the gospel commission. Our board of directors voted that as of July 2014 we would no longer accept funds designated as tithe from Seventh-day Adventists. We are also committed, when speaking publicly and privately, to reflect a positive and supportive attitude toward the Seventh-day Adventist Church. (See two statements on our website, www.hartland.edu, "Pressing Together" and "An Open Letter to Our Tithe Donors.")

We stand in harmony with the fundamental beliefs of the Seventh-day Adventist Church and do not hold as a test of faith any teaching that is not found in them. We are preparing our graduates by precept and example to live for Jesus in a balanced, biblically-based manner avoiding extremism and legalism. We recognize they have freedom to believe differently, but we will do what we can to encourage them—by writing, calling, and visiting when possible—to work supportively with the church. We currently are in dialog with a number of ministries to this end and have accompanied some of their leaders on visits with church leaders to foster a more cooperative relationship.

If you experience challenges with a ministry or persons within your territory who graduated from or claim to be associated with Hartland, please contact us, and we will do what we can to encourage them in the path of reconciliation.

We thank you for your understanding, and we look forward to working with you to hasten Jesus' soon return.

In His service,

Norbert Restrepo
President

PO Box 1
Rapidan, VA 22733
Phone 540-672-3100

Fax 540-672-3107
president@hartland.edu
www.hartland.edu

CA_iulie_2017.indd 4 27/06/2017 08:14:28

absolvenții noștri prin învățătură și exemplu să trăiască pentru Isus într-o manieră echilibrată, bazată pe învățăturile Bibliei, evitând orice formă de extremism și legalism. Recunoaștem faptul că ei au libertatea de a crede diferit, dar vom face tot ce putem ca să îi încurajăm – prin scrieri, apeluri și vizite, atunci când sunt posibile – să lucreze în mod constructiv alături de biserică. În acest scop, suntem momentan în legătură cu mai multe departamente și am însoțit câțiva din liderii lor în aceste vizite, pentru a promova o relație mai cooperantă.

Dacă, în cadrul zonei dvs. de activitate, întâmpinați probleme cu un departament sau cu persoane care au absolvit sau au în vreun fel legătură cu Hartland, vă rog să ne contactați și vom face tot posibilul să îi încurajăm pe calea reconcilierii.

Vă mulțumim pentru înțelegere și așteptăm să colaborăm cu dvs. pentru a grăbi revenirea Domnului Isus Hristos.

În slujba lui Isus,
Norbert Restrepo, Președinte

LA ODIHNĂ

GLIGOR DEAC

Se naște la 24 octombrie 1924 în Covăsânț, județul Arad, în familia lui Ștefan și Persida. La vârsta de 17 ani încheie legământul cu Dumnezeu prin botez, iar la 21 de ani este student la Institutul Biblic de la Stupini – Brașov, al cărui absolvent este la 24 ani, când se deschid simultan două capitole importante: familia și profesia.

Se căsătorește cu Maria Ardelean, din Macea, căsnicie care a durat aproape 50 de ani, dar care se sfârșește fulgerător în anul 1997, când soția este secerată de o afecțiune cardiacă, fapt care l-a marcat pentru restul celor 20 de ani. În familia lor se nasc două fete, care au devenit medici: Emilia-Elena și Cornelia-Lidia, cărora li se alătură ginerii: dr. Gabriel Roman și ing. Nicolae Roșu.

Cunoscându-i competența și dedicarea, putem spune că Gligor Deac nu a avut o profesie, ci o vocație, aceea de pastor. În perioada 1948–1953 este misionar și pastor ajutor în județele Arad, Bihor și Dolj. La 11 iulie 1953 este hirotonit ca pastor. Pentru doar un an, 1955–1956, este consilier la Conferința Banat-Oltenia. În perioada 1956–1975 este pastor în Arad și apoi în Timișoara. A fost ctitorul bisericii „Maranatha" din Timișoara și a slujit în sânul ei timp de 42 de ani, până la moarte. În perioada 1975–1992, timp de 17 ani, a fost președintele Conferinței Sibiu și Timișoara, conducând bisericile din 11 județe.

Anul 1992 este anul pensionării, dar continuă misiunea și slujirea și, din vechea biserică, se nasc alte zece biserici în jurul Timișoarei. A fost o personalitate puternică, un temperament coleric, uneori vulcanic, dar și foarte sensibil, iubitor, cu suflet mare, grabnic să ierte, un asiduu autodidact, cu o viziune largă, curajos și optimist. Mulți pastori, studenți și intelectuali din biserică au fost formați de el, un rol major având cărțile procurate, traduse, multiplicate ilegal și distribuite cu riscuri imense în perioada dictaturii. L-a iubit pe Dumnezeu, a iubit biserica Lui, oamenii, și le-a oferit încredere.

Mă plec în semn de respect în fața acestui om cu calități extraordinare, cu o putere de muncă uriașă. Va rămâne un model care se distinge prin curaj, vitejie și abnegație în împrejurări grele. A fost primul pastor al copilăriei mele și a fost o onoare pentru mine să-i fiu ucenic, colaborator, iar acum să-i întocmesc necrologul. Dumnezeu să ne ajute să ne revedem!

A consemnat **Beniamin Zeiler**, pastor.

ION IORGA

S-a născut în anul 1928, în familia lui Iorga Enache, din comuna Putineiu, județul Teleorman, fiind al doilea copil. A crescut cu multe greutăți, dar a fost un om de bază în societate și în biserică, respectat și apreciat de concetățeni. S-a căsătorit cu Maria, din comuna Traian, județul Teleorman, care i-a fost credincioasă și o bună mamă pentru cele două fete: Luisa și Letiția.

A slujit în departamentul de diaconie al bisericii, ca prim-diacon pentru o perioadă de timp, slujind altora cu multă dragoste, până aproape de finalul vieții. A avut o viață zbuciumată, a căutat și s-a luptat să ducă o viață de creștin, dar a avut și greșeli, care au arătat că lupta cu forțele răului este aprigă.

Și-a încheiat alergarea pe acest pământ în cel de-al 89-lea an de viață, după o scurtă și grea suferință, dar conștient până în ultima clipă. În ultimele zile de viață, inima îi era liniștită și își exprima încrederea neclintită că, la venirea Domnului Isus, va fi înviat și va trăi o veșnicie cu toți cei dragi ai săi în Împărăția lui Dumnezeu.

A consemnat **Liviu Dumitraș**, nepot

CA_iulie_2017.indd 5 27/06/2017 08:14:29

MARIA IORGA

S-a născut în anul 1926, în familia Nicolae, din comuna Traianu, județul Teleorman, fiind al treilea copil, după Florea și Constanța. A fost o femeie meticuloasă și i-a plăcut să lucreze cu multă atenție lucru de mână, petrecând mult timp la mașina de tricotat.

A fost o femeie deosebită, atât în familie, cât și în biserică, lucrând în tinerețe cu copiii și încercând să îi îndrume către Împărăția lui Dumnezeu. A avut o viață de familie frumoasă, încercând întotdeauna să ia deciziile cele mai bune pentru ea și familia ei, cu mult echilibru și discernământ. Viața ei a fost lungă, cu toate că în ultimii ani a suferit, dar s-a bucurat de ajutorul soțului și al copiilor.

La vârsta de 91 de ani și-a încheiat alergarea pe acest pământ cu speranța revederii cu cei dragi la revenirea Domnului Hristos.

A consemnat **Liviu Dumitraș**, nepot.

DANIEL MIHAI

S-a născut pe 18 aprilie 1939 în București în familia de credincioși adventiști Jigău Ion și Filofteia. Încă de la început, suferința i-a marcat viața prin faptul că, după un an de zile de la momentul nașterii, mama sa Filofteia a murit în urma unei grele suferințe. Tatăl său a plecat la război și așa Daniel a rămas singur. Dar nu era singur, Cineva de acolo din cer veghea asupra lui. Imediat, sora mamei, Mărioara, l-a adoptat ca fiu, astfel Dănuț intră în familia credincioșilor adventiști Mihai și Mărioara Bucur din Runcu.

A primit o bună educație creștină adventistă, în temere de Dumnezeu, care l-a determinat să stea aproape de biserică și să o slujească cu toată puterea. La 17 ani, în anul 1956, încheie legământ cu Dumnezeu prin botez, acest moment fiind „startul" unui drum al credinței pe care l-a încheiat la 24 aprilie 2017.

Se căsătorește cu Lucica în anul 1957 și au o familie fericită cu trei copii: Neli, Daniela și Auraș. Daniel a fost un luptător, un om de acțiune, prezent peste tot, gata să ajute pe oricine. A avut două țeluri măreț în viață: familia sa și biserica din Bădeni – unde a fost ani de zile prim-diacon. În ce privește starea de sănătate, a avut o boală gravă de rinichi pentru care a trebuit să facă dializă de trei ori pe săptămână timp de 16 ani. În toată această perioadă însă, a fost o binecuvântare: pentru șoferii de pe ambulanță și pentru cei din spital, cărora le aducea mereu o veste bună de la Dumnezeu. În ultima dimineață s-a pregătit ca de obicei să meargă la dializă. A murit ca un om pregătit pentru drum.

A consemnat **Eugen Radu**, pastor.

ELENA ZAHARIA

În data de 22 decembrie 2016 s-a stins din viață sora Elena Zaharia, membră a Bisericii Adventiste Nucșoara, județul Prahova. S-a născut la 1 mai 1930 în familia Neculai și Maria Trifănescu. Copilăria și-a petrecut-o pe meleagurile natale, iar în Sabat frecventa biserica adventistă din localitate, împreună cu mama ei. La 1 iunie 1946 a încheiat legământ cu Domnul, fiind botezată de fratele pastor Șolea. La 1 mai 1949 se căsătorește cu Gheorge Zaharia, dirijorul corului bisericii. A slujit în biserică, fiind instructoare la copii, prim-diaconeasă și coristă. În ultimii ani ai vieții s-a luptat cu o suferință care în cele din urmă a răpus-o. Și-a încheiat viața, fericită pentru că fiul ei, Ciprian, și-a predat viața lui Dumnezeu prin botez. „Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El." Cuvântul de mângâiere a fost rostit de pastorii Dănuț Jercan și Aurel Rădoiaș.

A consemnat **Aurel Rădoiaș**, pastor pensionar

TIMIȘ-BALÁZSY ROZALIA

În zorii zilei de 5 mai 2017, după o lungă și grea suferință, a adormit în Domnul Timiș-Balázsy Rozalia, membră a Bisericii Salem, din Cluj-Napoca, soția devotată a pastorului Timiș B. Alexandru. Iubita noastră soră în Domnul s-a născut la 11 martie 1931 în Sărmaș, județul Mureș, din părinți creștini adventiști, tatăl fiind pastor, poet și compozitor al multor creații spirituale creștine.

După absolvirea Școlii de Muzică, respectiv Liceul Pedagogic din Cluj, în anul 1956 a încheiat legământul de căsătorie cu Timiș Alexandru, jurist și student la Seminarul Teologic Adventist din București.

A fost mama iubitoare a doi băieți: Alexandru-Károly (Titi) și Florin-László, și un ajutor consacrat în lucrarea de evanghelizare a soțului.

În ziua de 10 mai 2017, a avut loc serviciul divin de înmormântare în Cimitirul Central din Cluj, cu un mare număr de participanți. Au fost prezenți 12 pastori colegi; predica de înmormântare a fost rostită de către pastorii Magó Zsolt Áron, Pașca Vasile, Orban Ioan și Filep Lukács Ștefan. Au înălțat rugăciuni pastorii: Szász Károly Zsolt, Feier Ioan Alin și Ilyés János Béla. Corul Bisericii Adventiste Cluj Central ne-a mângâiat sufletul îndoliat prin imnurile înălțate.

Familia, cunoștințele, precum și obștea creștină a fraților din Biserica Adventistă și-au luat rămas-bun cu speranța sigură a revederii.

Redacția

CA_iulie_2017.indd 6 27/06/2017 08:14:30

PROFILUL SLUJITORULUI ÎN CARTEA 1 SAMUEL

FAVOAREA CEA MAI MARE
DAN CONSTANTINESCU

SCRIPTURA DEZVOLTĂ O ARGUMENTAȚIE CONSISTENTĂ, DE NATURĂ SĂ REABILITEZE POZIȚIA DE SLUJITOR.

Răspunzând la uzuala întrebare: „Ce vrei să te faci când vei crește mare?”, un puști isteț a afirmat, plin de convingere: „Eu vreau să mă fac șef”, aducând ca argumente obișnuitele avantaje ale funcțiilor de conducere: bani (mulți!?), o mașină grozavă și un birou frumos. Interesant și îngrijorător, totodată, este faptul că băiatul respectiv era crescut într-o cultură creștină, în care principiile ierarhiei sociale sunt definite cu totul altfel de către Însuși Mântuitorul Isus Hristos: „Știți că domnitorii neamurilor domnesc peste ele și mai-marii lor le poruncesc cu stăpânire. Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru” (Matei 20:25,26).

În pofida acestui fapt, atât de plastic sintetizat în versul: „Slujirea e favoarea cea mai mare”, dintr-un cunoscut imn creștin[1], n-am auzit niciodată pe vreun copil dorindu-și să devină subordonat; nici măcar director-adjunct, deși în practică un asemenea post este destul de râvnit. Semn că opinia majoritară este cu totul defavorabilă relației de subordonare, asimilând-o cu un statut umilitor și lipsit de perspective.

În contrast cu percepția comună și în contextul ideii enunțate prin versetul citat mai sus, Scriptura dezvoltă o argumentație consistentă, de natură să reabiliteze poziția de slujitor, sau de subordonat. În cele ce urmează, vom încerca să creionăm profilul slujitorului biblic pe baza ilustrațiilor oferite de cartea 1 Samuel.

Un om care ascultă

Prima caracteristică este exemplificată chiar de copilul Samuel prin răspunsul dat, la îndemnul preotului Eli, chemării divine: „Vorbește, căci robul Tău ascultă” (cap. 3:10). Desigur că sensul biblic al ascultării este ceva mai profund, înglobând nu doar simpla auzire a mesajului, ci și înțelegerea și, mai ales, conformarea față de conținutul acestuia.

Dar lipsa dorinței de a-l asculta pe celălalt pare să fie o caracteristică a timpului nostru, cu oameni marcați de o vanitoasă suficiență, de un autism social capabil să inhibe valențele comunicative ale oricărei conversații. Astfel, de cele mai multe ori, șeful e acuzat că vorbește „ca să se afle în treabă”, pentru că „îi place să se audă vorbind”, „ca să arate că e șef” sau din cine știe ce alte motive, la fel de ignobile sau de interesate.

Nu spunem că asemenea regretabile excepții nu ar exista, dar nici nu putem eluda faptul că lipsa de interes privind mesajele primite, lipsa respectului reciproc și lipsa abilităților de ascultător fac și ele parte din barierele de comunicare ce îl privesc chiar pe subordonatul-receptor.

Un om informat

Slujitorul lui Saul, care își însoțea stăpânul în căutarea măgărițelor pierdute ale tatălui acestuia, pare să fi fost un om bine informat, dacă avem în vedere că știa atât de existența în apropiere a unui „om al lui Dumnezeu, un om cu vază”, cât și de renumele acestuia: „Tot ce spune el nu se poate să nu se întâmple” (cap. 9:6).

Într-un secol caracterizat prin așa-numita „explozie informațională” ar fi inutil să subliniem importanța unei informații corecte, dată la timpul potrivit. De altfel, înțelepciunea populară a consemnat concluzia potrivit căreia „un om informat valorează cât doi”.

Informații utile și adecvate momentului furnizează și un alt slujitor al lui Saul, de pe vremea când acesta era deja împărat, făcând un portret pe cât de concis, pe atât de complet, al „fiului lui Isai Betleemitul”, candidat la postul de cântăreț cu harpa (cap. 16:18), ca și slujitorii care știau despre existența femeii „care cheamă morții”, din En-Dor (cap. 28:7), în condițiile în care vrăjitoria fusese practic eradicată din Israel.

CA_iulie_2017.indd 7 27/06/2017 08:14:30

Un om prevăzător

În contrast cu stăpânul său, slujitorul tânărului Saul mai avea însă cel puţin o calitate, aceea de a fi pregătit chiar şi pentru situaţiile neprevăzute. Astfel, acţionând potrivit dictonului „prevederea e mama înţelepciunii", el păstrează „un sfert de siclu de argint" pe care, în situaţia de faţă, o poate oferi ca un „dar de adus omului lui Dumnezeu" (cap. 9:8).

Nu cunoaştem preţuirea de care se bucura acest slujitor în faţa stăpânului său, dar putem deduce că era suficient de consistentă ca să fie acceptat la aceeaşi masă, printre cei poftiţi de profetul Samuel (v. 22):

„ESTE NEVOIE DE OAMENI CARE AU O INIMĂ CALDĂ ȘI BUNĂ, UN CAP LIMPEDE, INTUIȚIE ȘI O GÂNDIRE FĂRĂ PREJUDECĂȚI, SFINȚIȚI DE DUHUL LUI DUMNEZEU, OAMENI CARE POT SĂ SPUNĂ FĂRĂ TEAMĂ «NU» SAU «DA» ȘI «AMIN» LA ORICE PROPUNERE."

Un bun consilier/sfătuitor

Dar Saul a avut privilegiul să beneficieze, de-a lungul domniei sale, nu doar de slujitori informaţi şi prevăzători, ci şi de adevăraţi consilieri. Avem în vedere în acest sens sfatul de a folosi un cântăreţ cu harpa pentru a fi uşurat atunci când era muncit de duhul cel rău (cap. 16:15-16), dar şi stăruinţa cu care slujitorii l-au îndemnat să mănânce după şocul produs de aparițiile vrăjitoreşti, pe fondul înfometării şi al unui stres semnificativ (cap. 28:23).

Un sfetnic cât se poate de eficient se dovedeşte a fi şi robul lui Nabal, care o previne pe Abigail, soţia acestuia, asupra posibilelor consecinţe derivate din atitudinea ostilă a stăpânului său la solicitarea lui David: „Să ştii acum şi vezi ce ai de făcut, căci pierderea stăpânului nostru şi a întregii lui case este hotărâtă, şi el este aşa de rău încât nimeni nu îndrăzneşte să-i vorbească" (cap. 25:14-17).

Înţelegând importanţa şi rolul sfetnicilor, înţeleptul Solomon le dedică adevărate perle de consideraţie, văzând în ei garanţia biruinţei şi a realizării planurilor pe care le fac conducătorii (Proverbele 11:14; 15:22; 24:6).

Un purtător de cuvânt

Slujitorii lui Saul au avut şi calitatea de purtător de cuvânt, vorbind în numele împăratului şi, în acelaşi timp, aducându-i la cunoştinţă reacţiile la mesajele transmise prin ei. Episodul din capitolul 18:22-26, privitor la oferta făcută lui David de a deveni ginerele împăratului, este relevant în acest sens.

Subliniind faptul că purtătorul de cuvânt este „vocea" unei instituţii, motiv pentru care el este caracterizat ca o persoană credibilă, care deţine calităţile unui bun comunicator, specialiştii în materie au mai inclus printre cerinţele prevăzute de „fişa postului" răbdarea, dar şi capacitatea de a acţiona eficient în situaţii de criză.

Un om obiectiv, cu gândirea limpede

Cu regretul că Saul nu a valorificat, în sens pozitiv, decât prea puţine dintre calităţile slujitorilor săi, vom mai aminti obiectivitatea cu care aceştia au apreciat calităţile lui David, în pofida ostilităţii manifestate de împărat: „David se ducea şi izbutea oriunde îl trimitea Saul; a fost pus de Saul în fruntea oamenilor de război şi era plăcut întregului popor, *chiar şi slujitorilor lui Saul* [subliniere adăugată.]" (cap. 18:5).

„Lucrul de care are nevoie, înainte de toate, gândirea omului este obiectivitatea, sublinia un psiholog contemporan. Dacă gândirea sa nu este aptă să fie propriul său corector, se ajunge la rătăciri." Iar Ellen White accentuează: „Este nevoie de oameni care au o inimă caldă şi bună, un cap limpede, intuiţie şi o gândire fără prejudecăţi, sfinţiţi de Duhul lui Dumnezeu, oameni care pot să spună fără teamă «nu» sau «da» şi «amin» la orice propunere."[2]

Un om cu memorie bună

Slujitori de calitate, ne arată cartea 1 Samuel, nu se găseau doar la curtea împăratului Israelului. Astfel, cu ocazia peregrinărilor lui David la curţile stăpânirilor vecine, în urma prigonirii lui Saul, „slujitorii lui Achiş i-au zis: «Nu este acesta David, împăratul ţării? Nu este el acela pentru care se cânta jucând: «Saul şi-a bătut miile lui, iar David, zecile lui de mii'?»" (cap. 21:11).

Redând acest episod, petrecut la ceva timp după biruinţa obţinută asupra lui Goliat, slujitorii lui Achiş dau dovadă de o bună memorie, cel puţin în ceea ce priveşte lucrurile semnificative, israeliţii fiind inamicii tradiţionali ai locuitorilor Gatului.

În acest context, n-ar fi lipsit de interes să reamintim recomandările ştiinţei moderne în vederea prezervării cât mai prelungite a acestui dar divin: odihna, mişcarea fizică regulată, socializarea, exerciţiile mentale şi hrana adecvată.

Un om devotat

Revenim la Saul, pentru a sublinia devoţiunea unui alt slujitor al său, „un edomit, numit Doeg, căpetenia păstorilor", un om loial care-l informează cu minuţiozitate asupra mişcărilor lui David,

CA_iulie_2017.indd 8 27/06/2017 08:14:30

în care Saul vedea un adversar, și care nu pregetă să ucidă-i la ordinul stăpânului său pe preoții din Nob, omorând „optzeci și cinci de oameni care purtau efodul de in” (cap. 21:7; 22:7-10).

Ajunși la acest moment, nu putem să evităm întrebarea: Când încetează devotamentul și supunerea să mai fie calități, sau de la care punct mai departe ele devin defecte? Deciziile tribunalului de la Nürnberg, privitoare la liderii naziști, au arătat că nici măcar instanțele omenești nu-i scutesc de vinovăție pe autorii ororilor săvârșite la ordinele superiorilor. Afirmația lui Petru: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” (Faptele 5:29) este la fel de valabilă și astăzi.

Un om cu temere de Dumnezeu

De altfel, raportul biblic ne arată că nu toți slujitorii lui Saul au fost la fel de obedienți ca Doeg: „Și împăratul a zis alergătorilor care stăteau lângă el: «Întoarceți-vă și omorâți pe preoții Domnului, căci s-au învoit cu David: au știut bine că fuge, și nu mi-au dat de veste.» Dar slujitorii împăratului n-au voit să întindă mâna ca să lovească pe preoții Domnului” (cap. 22:17).

Nu avem nicio informație despre posibilele consecințe ale unei asemenea atitudini. În schimb, așa cum remarcă atât psalmistul, cât și înțeleptul Solomon, temerea (frica) de Dumnezeu, „este începutul înțelepciunii” (Psalmii 111:10. Proverbele 9:10).

Chemați fiind la o viață de slujire, Scriptura ne arată că profilul slujitorului este cât se poate de remarcabil, calitățile acestuia fiind de dorit pentru oricare dintre noi. Mai mult, făgăduința biblică ne asigură că, lucrând „ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni”, vom primi „de la Domnul răsplata moștenirii” (Coloseni 3:24). ■

[1] Imnul 434 „Când Dumnezeu te cheamă în lucrare”, colecția de *Imnuri creștine*, ediția 2013

[2] Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 7, p. 249.

Prof. univ. dr. **Dan Constantinescu** predă economia și este licențiat și în teologie.

SCRIPTURA NE ARATĂ CĂ PROFILUL SLUJITORULUI ESTE CÂT SE POATE DE REMARCABIL, CALITĂȚILE ACESTUIA FIIND DE DORIT PENTRU ORICARE DINTRE NOI.

CA_iulie_2017.indd 9 27/06/2017 08:14:31

EVANGHELIZAREA 2017, ÎN PENITENCIARELE DIN MOLDOVA

Proiectul național ASEMENEA LUI a stârnit un viu interes și în rândul persoanelor private de libertate. Ne-am dorit ca această ocazie să nu treacă fără a fi fructificată și în penitenciarele din Moldova.

De ce ASEMENEA LUI? Pentru că, în ciuda faptului că ne-am născut unici, suntem pur și simplu suma anumitor valori/defecte ale anturajului, familiei sau eventual a modelelor din viața noastră. Fie că recunoaștem, fie că, din orgoliu sau de rușine, negăm, unele momente din viața noastră au fost marcate de anumite persoane care ne-au influențat viitorul. Părinții, profesorii, colegii, unii artiști, toți au contribuit la formarea noastră interioară. Lipsa modelelor valoroase, adevărate din viața multor oameni (persoane private de libertate) au dus și încă duc la degradarea personalității și a vieții la nivel personal, familial ori social.

Scopul proiectului a fost acela de a promova în rândul deținuților o atitudine pozitivă față de sine, față de societate și familie și de a contribui la acumularea de către aceștia a unor competențe care să contribuie la facilitarea reintegrării în societate și a relațiilor cu familia prin prezentarea unor modele și personaje biblice cu impact pozitiv pentru viața personală.

În perioada 30 ianuarie–3 februarie 2017, la penitenciarul Vaslui, peste 40 de deținuți au fost beneficiarii acestui proiect, susținut prin prezentările pline de energie ale pastorului Jose Luis Voter. Fiecare ocazie a fost presărată de cânt, vers, discuții interactive și rugăciune. La finalul fiecărei zile, participanții s-au bucurat și de cadouri-surpriză pregătite special pentru ei.

Între 20 și 25 februarie 2017, Centrul Educativ Târgu-Ocna a fost gazda aceluiași proiect, desfășurat special pentru deținuții minori și tineri. Seară de seară, peste 50 de minori participau cu bucurie și interes la prezentările special pregătite și adaptate pentru vârsta lor de către un grup de voluntari veniți din Madrid special pentru acest eveniment. S-a discutat despre importanța deciziilor, pierderea încrederii, teama de decizii pripite și valoarea modelului Isus. Fiecare prezentare era urmată de discuții în grup, încercând să găsim cele mai bune căi de punere în practică a lucrurilor învățate. Bucuria participanților nu a fost doar aceea că în fiecare seară primeau câte un pachet consistent, ci și că, la finele proiectului, au primit câte un trening, tricou, adidași, șosete, articole de igienă personală, valoarea cadourilor ridicându-se la peste 1 000 de euro, sumă oferită de voluntarii madrileni.

În săptămâna 13–17 martie, am desfășurat proiectul în Penitenciarul Botoșani. Ne-am bucurat să fim împreună cu peste 20 de deținuți în fiecare zi – interesați de modelul Isus Hristos. Ca și în celelalte penitenciare, fiecare ocazie era începută cu cânt și rugăciune, cu prezentarea unui filmuleț motivator, axat pe nevoia de modele din artă, sport, muzică etc. Apoi urma pastila de sănătate și temele prezentate în mod interactiv de către pastorul Dorin Cristea. S-a vorbit despre Isus și iertarea, Isus și optimismul, Isus și încrederea, Isus și nevoia de schimbare a vieții, Isus și recunoștința etc.

Lăudăm pe Dumnezeu pentru că, în această perioadă, peste 100 de deținuți din Moldova și-au ridicat privirile de la nevoile zilnice la Modelul Isus Hristos.

Mihai Enea, director ASUP, Filiala Moldova.

CA_iulie_2017.indd 10 27/06/2017 08:14:35

NIMIC FĂRĂ DUMNEZEU!

La limita dintre județele Bistrița-Năsăud și Mureș, se află un indicator care marchează intrarea în județul Bistrița și pe care este scris: „NIMIC FĂRĂ DUMNEZEU! Nu știu ce însemnătate are acest îndemn pentru multă lume, dar pentru mine, care am experimentat viața fără Dumnezeu, e o dovadă de netăgăduit. M-am aventurat pe tărâmul ispititorului de multe ori și în diferite feluri, suportând consecințe, provocând suferință celor dragi, dar mergând înainte mai înverșunat, convins fiind că și fără Dumnezeu se poate. Acest mod de viață m-a dus inevitabil pe ultima treaptă a existenței umane, acolo încât chiar și societatea cea fără Dumnezeu m-a condamnat la 11 ani de închisoare pentru omor.

Experiența mea cu Dumnezeu a început în momentul când mă gândeam că nu mai are rost să trăiesc în lumea asta, mai cu seamă că și familia din care proveneam rupsese legătura cu mine. Au fost momente când mi-a trecut prin fața ochilor toată viața și am realizat faptul că nu sufăr degeaba. Acela a fost momentul când I-am deschis ușa inimii mele lui Isus, aflând că, pe când eram noi încă păcătoși, El a murit pentru noi. Dumnezeu a lucrat în viața mea într-un mod minunat prin diverse persoane din interiorul pușcăriei, dar și din afară, persoane care mi-au fost alături și care m-au întărit în convingerea că alături de Dumnezeu totul este posibil. Ca orice copil al lui Dumnezeu, m-am bucurat de multe binecuvântări și în fiecare zi mă gândesc la îndemnul imperativ al lui Dumnezeu pentru fiecare om: ALEGE VIAȚA!

Dau slavă în inima mea la adresa Lui Dumnezeu, care mi-a scos în cale jumătatea, ne-a binecuvântat cu un copilaș și ne dezvăluie în fiecare zi noi ocazii de a-L mărturisi și de a-L slăvi pentru grija și bunătatea Lui. Dumnezeu ne cere să fim martorii Săi și să ne implicăm activ în lucrarea salvării de suflete. M-am alăturat fraților misionari în penitenciare și mă bucur ori de câte ori am ocazia să-mi împărtășesc experiența, din care am învățat că, atunci când tu nu mai poți face nimic, intervine Dumnezeu. Dacă Îl lași, El te va conduce în tot adevărul, iar ADEVĂRUL TE VA FACE LIBER!

Adrian Horga, păcătos condamnat, dar iertat de Isus.

MĂRTURII DIN VIAȚĂ

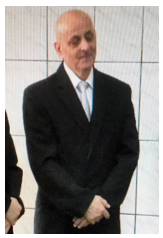

Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3:5)

Mă numesc Grigore Bota, sunt un om simplu, născut într-o familie de țărani de religie ortodoxă. Fiind foarte credincios, respectam obiceiurile și tradițiile moștenite din neam în neam, impuse de biserică și de preoți. Neavând o Biblie în casă, nu știam și nu înțelegeam exact sensul vieții și cărarea pe care mergeam. Am trăit aproape 50 de ani cu concepția că nu este altă mântuire decât în religia ortodoxă, iar celelalte culte le consideram rătăcite! Dar m-am amăgit și nu am văzut lucrul acesta până când nu am studiat Cuvântul Domnului! În fond eu eram oaia rătăcită!

Sunt deplin convins că Domnul a îngăduit ca eu să trec prin foc ca să fiu curățat de impurități așa cum se curăță aurul. Aflându-mă în penitenciarul Arad, cunoscând pe fratele Daniel Buzdugan, mi s-a deschis un alt drum care duce spre viață veșnică. Nu a fost ușor, am fost derutat la acest început de drum, dar am perseverat și am stăruit să-L cunosc pe Domnul Isus, iar Duhul Sfânt m-a luminat într-un mod miraculos. Am continuat pe acest drum îngust mai departe și în penitenciarul Gherla, prin sprijinul fraților Ianko Arthur, Bilaniuc Cristian, Koto Edvin și mulți alții din Vaida-Cămăraș și Gherla, județul Cluj. Prin puterea Duhului Sfânt, am făcut legământ cu Domnul nostru Isus Hristos la data de 12 iulie 2014.

Mulțumesc în numele Domnului Isus Hristos tuturor fraților de credință, care sunt într-un număr foarte mare, care prin atenția și iubirea lor m-au susținut atât moral, cât și spiritual ca să rezist în toate aceste locuri și în circumstanțele nefericite din penitenciar.

Iubiți frați, căutați mai întâi Împărăția cerurilor și mântuirea sufletului, nu căutați împărăția lumii acesteia, care este trecătoare și în care totul este deșertăciune! Tatăl ceresc ne așteaptă acasă la El, unde are multe lăcașuri. Pacea Domnului să fie cu voi toți! Amin! ■

Grigore Bota, Transilvania de Nord.

CA_iulie_2017.indd 11 27/06/2017 08:14:36

SĂRMANA INVINCIBILĂ

În Faptele 5:12-16 este descrisă o perioadă de pace și prosperitate a bisericii primare. Pasajul acesta ne dă pe scurt următoarele informații:

» Credincioșii își făceau lucrarea cu îndrăzneală, în public, în fața norodului întreg, în special în templu, „în pridvorul lui Solomon".

» Este pus în evidență un contrast între „niciunul din ceilalți", care „nu cuteza să se lipească de ei", și „norodul", care „îi lăuda în gura mare".

» Comentatorii presupun că primii erau elita, clasele conducătoare, iar „norodul", restul populației.

» Mulțimea era încântată de propovăduirea și activitatea apostolilor, dar conducătorii doar „nu cutezau" să se lege de ei.

» Motivul care îi făcea pe adversari să se stăpânească, ceea ce avea ca rezultat o mare libertate pentru lucrarea apostolică, este sugerat astfel: „Teama de a nu avea soarta lui Anania și Safira îi reținea pe aceia care nu erau dispuși să-L urmeze pe Hristos cu toată inima" (*Seventh-day Adventist Bible Commentary/Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea*, vol. 6, p. 179).

» Prin „apostoli", nu doar prin unul dintre ei, „se făceau multe semne și minuni în norod".

» Totuși, Petru este menționat pe nume, probabil pentru că era mai îndrăzneț și avea mai multă inițiativă, fără însă a fi numit „cap al bisericii", care, potrivit cu cuvintele lui Pavel, este Hristos (vezi Efeseni 1:22; 4:15; Coloseni 1:18). Chiar Petru Îl prezintă ca având întâietate (vezi Faptele 4:11; 1 Petru 2:25; 3:15).

» Se spune că oamenii așteptau ca „măcar umbra" lui Petru să treacă peste cei bolnavi, ca să fie vindecați. Pasajul nu spune că umbra chiar îi vindeca, dar nu este exclus să fi fost așa, pentru că, în alt loc, se spune că „Dumnezeu făcea minuni nemaipomenite prin mâinile lui Pavel, până acolo că peste cei bolnavi se puneau basmale sau șorțuri care fuseseră atinse de trupul lui, și-i lăsau bolile și ieșeau afară din ei duhurile rele" (Faptele 19:11,12).

» Nu numai locuitorii Ierusalimului beneficiau de aceste servicii vindecătoare, ci și populația localităților înconjurătoare, care își aducea bolnavii și îi expunea în public acțiunii apostolilor.

» Succesele misionare înregistrate de biserică erau formidabile, mereu și mereu noi convertiți adăugându-se la numărul credincioșilor.

„DUMNEZEU FĂCEA MINUNI NEMAIPOMENITE PRIN MÂINILE LUI PAVEL, PÂNĂ ACOLO CĂ PESTE CEI BOLNAVI SE PUNEAU BASMALE SAU ȘORȚURI CARE FUSESERĂ ATINSE DE TRUPUL LUI, ȘI-I LĂSAU BOLILE ȘI IEȘEAU AFARĂ DIN EI DUHURILE RELE." (FAPTELE 19:11,12)

Credeți însă că Satana dormea? Nicidecum. Imediat ce a fost aruncat din cer pe pământ, el și-a propus să lupte împotriva lui Dumnezeu și a slujitorilor Lui și a făcut-o cu furie ori de câte ori a putut să o facă. La un moment dat, conducătorii națiunii alese nu s-au mai putut stăpâni, ci au pornit ofensiva împotriva creștinilor. Așa ne spune Biblia: „Însă marele-preot și toți cei ce erau împreună cu el, adică partida saducheilor, s-au sculat plini de pizmă, au pus mâinile pe apostoli și i-au aruncat în temnița de obște" (Faptele 5:17,18). Arest în masă, toți apostolii au fost aruncați în închisoare.

Ce s-a întâmplat? Dumnezeu a intervenit în mod miraculos și neașteptat: „Dar un înger al Domnului a deschis ușile temniței noaptea, i-a

CA_iulie_2017.indd 12 27/06/2017 08:14:37

scos afară și le-a zis: «Duceți-vă, stați în templu și vestiți norodului toate cuvintele vieții acesteia»” (v. 19, 20). Fără nicio teamă și cu sentimentul puternic al datoriei, ei au ascultat de porunca cerului: „Când au auzit ei aceste vorbe, au intrat dis-de-dimineață în templu și au început să învețe pe norod” (v. 21). Fusese arestare în masă? Acum era evanghelizare în masă!

Această întorsătură a lucrurilor a produs șoc și confuzie. Conducătorii erau siguri de prada lor. Ei puseseră mâna pe martorii oculari ai învierii și erau dispuși să termine cu ei: „Marele-preot și cei ce erau cu el au venit pe neașteptate, au adunat Soborul și pe toată bătrânimea fiilor lui Israel și au trimis la temniță să-i aducă pe apostoli. Aprozii, la venirea lor, nu i-au găsit în temniță” (v. 21, 22).

Nu știau nimic despre înger, despre izbăvire, despre lucrarea lor sau unde se aflau. Potrivit cu versetul 23, temnița era goală, cu toată paza strașnică postată acolo. Temnița era „încuiată cu toată grija” și i-au găsit „pe păzitori stând în picioare la uși”, nu dormind. Dar se pare că aceștia nu au văzut și nu au auzit nimic; aprozii nu au „găsit pe nimeni înăuntru”. Oarecum ca la mormântul Domnului Isus: tot un înger a venit, păzitorii erau acolo, dar Hristos a înviat și mormântul a rămas gol pe veci. În cazul apostolilor, vrăjmașii bisericii erau descumpăniți: „Când au auzit ei aceste vorbe, căpitanul templului și preoții cei mai de seamă au rămas înmărmuriți și nu știau ce să creadă despre apostoli și despre urmările acestei întâmplări” (v. 24).

Totuși, nu așa s-a terminat experiența apostolilor. Nu știm cât au apucat ei să vorbească norodului, dar au vorbit. Cât a hotărât Dumnezeu. Apoi? A sosit o veste: „Cineva a venit și le-a spus: «Iată că oamenii pe care i-ați băgat în temniță stau în templu și învață pe norod»” (v. 25). Ar fi fost destul pentru ca acești conducători să înțeleagă neputința lor și că luptă împotriva unei forțe care-i depășește. Ar fi trebuit să-și regrete păcatele, să se întoarcă la Dumnezeu și să îmbrățișeze creștinismul. Erau însă conduși de Satana; erau prea împietriți ca să se mai întoarcă, de aceea și-au reluat opera ticăloasă, așa cum Diavolul și-o va relua după a doua înviere, organizându-i pe nelegiuiți ca să cucerească cetatea sfântă.

În loc să-și abandoneze planul de nimicire a creștinismului, ei i-au arestat pe apostoli din nou, nemișcați de minunea produsă, care ar fi trebuit să-i convingă că acolo intervenise Atotputernicul. Ar fi trebuit să recunoască măcar ca vrăjitorii Egiptului: „Aici este degetul lui Dumnezeu!” (Exodul 8:19). Dar nu au făcut-o: „Atunci, căpitanul templului a plecat cu aprozii și i-au adus, dar nu cu sila, căci se temeau să nu fie uciși cu pietre de norod” (Faptele 5:26). Norodul s-ar fi împotrivit unei arestări violente, dar este de mirare că nu a intervenit pentru ca apostolii să fie lăsați în pace.

A urmat interogatoriul luat de cei furioși: „După ce i-au adus, i-au pus înaintea Soborului. Și marele-preot i-a întrebat astfel: «Nu v-am poruncit noi cu tot dinadinsul să nu învățați pe norod în numele acesta? Și voi iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră și căutați să aruncați asupra noastră sângele acelui om»” (v. 27, 28). Aflăm de la persecutori o știre îmbucurătoare: apostolii umpluseră Ierusalimul cu învățătura lor. Dar nu era a lor, ci a Domnului Isus Hristos, care precizase: „Și-Mi veți fi martori în Ierusalim…” (Faptele 1:8). Începuseră din Ierusalim, potrivit trimiterii divine, și chiar umpluseră Ierusalimul.

Conducătorii erau lași în încercarea lor de a se scutura de răspundere pentru uciderea Mântuitorului: „Căutați să aruncați asupra noastră sângele acelui om.” Nu chiar așa, nu apostolii aruncau asupra lor sângele lui Isus, ci conducătorii își asumaseră acea răspundere. Și nu „căutau”, adică încercau apostolii ceva: era istorie. Și nu era „acel om” (expresie disprețuitoare), era Salvatorul lumii, pe care ei Îl crucificaseră. Era Creatorul lor, al planetei și al universului.

Au fost intimidați apostolii? Nu, ci au dat un răspuns calm și ferm: „Petru și ceilalți apostoli, drept răspuns, i-au zis: «Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!»” (v. 29). Apostolii nu promiseseră nimic, ei nu-și luaseră obligația de a se supune interdicției lor. Când Petru și Ioan fuseseră arestați în urma vindecării slăbănogului de la „Poarta Frumoasă”, li se ceruse să-și înceteze lucrarea: „Și, după ce i-au chemat, le-au poruncit să nu mai vorbească cu niciun chip, nici să mai învețe pe oameni în Numele lui Isus” (Faptele 4:18). Ei nu au acceptat prohibiția și nu au promis nimic: „Drept răspuns, Petru și Ioan le-au zis: «Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit»” (v. 19, 20).

De data aceasta, apostolii au răspuns la fel: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” (Faptele 5:29). A urmat o scurtă predică. Petru și Ioan făcuseră deja o dată acest lucru, înainte ca Ștefan să demonstreze aceluiași Sobor că Isus este Mesia și Dumnezeu. Acum,

BISERICA PRIMARA ȘTEFAN RADU

HRISTOS A ÎNTEMEIAT BISERICA SA PE STÂNCA CEA VIE. STÂNCA ESTE EL ÎNSUȘI, TRUPUL SĂU FRÂNT ȘI ZDROBIT PENTRU NOI. PORȚILE LOCUINȚEI MORȚILOR NU VOR BIRUI BISERICA ZIDITĂ PE ACEASTĂ TEMELIE.

CA_iulie_2017.indd 13 27/06/2017 08:14:37

„Petru și apostolii ceilalți” L-au înălțat pe Hristos în fața lor, într-un fel așa cum i-a spus Dumnezeu lui Ezechiel: „Du-te la prinșii de război, la copiii poporului tău; vorbește-le și, fie că vor asculta, fie că nu vor asculta, să le spui: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu!»” (Ezechiel 3:11)

Care a fost reacția mai-marilor la aceste cuvinte de rostire a Evangheliei mântuitoare? Negativă, furioasă, o mânie oarbă a clocotit în ei: „Când au auzit ei aceste vorbe, îi tăia la inimă și s-au sfătuit să-i omoare” (versetul 33). Au făcut-o? A avut loc o intervenție neașteptată, însă eficientă: „Dar un fariseu, numit Gamaliel, un învățător al legii, prețuit de tot norodul, s-a sculat în picioare în Sobor și a poruncit să-i scoată puțin afară pe apostoli. Apoi le-a zis: «Bărbați israeliți, luați seama bine ce aveți de gând să le faceți oamenilor acestora. Căci nu de mult s-a ivit Teuda, care zicea că el este ceva și la care s-au alipit aproape patru sute de bărbați. El a fost omorât, și toți cei ce îl urmaseră au fost risipiți și nimiciți. După el s-a ivit Iuda Galileeanul, pe vremea înscrierii, și a tras mult norod de partea lui; a pierit și el, și toți cei ce-l urmaseră au fost risipiți. Și acum, eu vă spun: «Nu-i mai necăjiți pe oamenii aceștia și lăsați-i în pace! Dacă încercarea sau lucrarea aceasta este de la oameni, se va nimici; dar dacă este de la Dumnezeu, n-o veți putea nimici. Să nu vă pomeniți că luptați împotriva lui Dumnezeu»” (v. 34-39).

Au avut efect cuvintele respectatului rabin? Parțial, da: „Ei au ascultat de el” (versetul 40). Conducătorii le-au dat drumul apostolilor, dar nu fără a-i pedepsi. Cuvintele: „Nu-i mai necăjiți pe oamenii aceștia și lăsați-i în pace” nu le-au ascultat, ci iată ce au făcut: „Și, după ce i-au chemat pe apostoli, au pus să-i bată cu nuiele, i-au oprit să vorbească în Numele lui Isus și le-au dat drumul” (același verset). Adică nu chiar i-au oprit, au încercat fără succes să-i oprească. Și i-au bătut cu nuiele. Se împlineau cuvintele Domnului Isus: „Păziți-vă de oameni, căci vă vor da în judecata soboarelor și vă vor bate în sinagogile lor” (Matei 10:17). Dar s-au împlinit și alte cuvinte ale Lui: „Când vă vor duce înaintea sinagogilor, înaintea dregătorilor și înaintea stăpânirilor, să nu vă îngrijorați cum veți răspunde pentru apărarea voastră, nici ce veți vorbi, căci Duhul Sfânt vă va învăța chiar în ceasul acela ce va trebui să vorbiți” (Luca 12:11,12).

Apostolii nu s-au conformat prohibiției, nu s-au jeluit și nu s-au descurajat: „Ei au plecat dinaintea Soborului și s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți pentru Numele Lui” (Faptele 5:41). Așa îi învățase Hristos: „Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocărî, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa i-au prigonit pe proorocii care au fost înainte de voi” (Matei 5:11,12).

În ciuda așteptărilor Sinedriului, apostolii și-au continuat lucrarea, pentru că nu ajunseseră

CA_iulie_2017.indd 14 27/06/2017 08:14:37

„în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului" (Faptele 1:8). Iată ce se raportează mai departe despre activitatea lor: „Și, în fiecare zi, în templu și acasă, nu încetau să-i învețe pe oameni și să vestească Evanghelia lui Isus Hristos" (Faptele 5:42).

Din cele spuse până aici, obținem următoarele învățăminte:

Timpurile. Observați alternarea de timpuri bune, de libertate și progres, cu timpuri de prigoană și suferință; ce s-ar fi întâmplat dacă apostolii ar fi fost uciși atunci? Ar fi fost greu. Dumnezeu avea soluții, dar Satana ar fi avut momente de triumf și lucrarea ar fi fost îngreunată.

Popor/conducători. Deși pe loialitatea poporului rar se poate conta, iată-i cum ascultă cu plăcere adevărul, în timp ce conducătorii fac tot ce pot împotriva Evangheliei. Ascultați-l, în contrast, pe apostolul Pavel: „Fac totul pentru Evanghelie, ca să am și eu parte de ea" (1 Corinteni 9:23). De asemenea: „Căci n-avem nicio putere împotriva adevărului, ci pentru adevăr" (2 Corinteni 13:8). Apostolii aveau o putere venită de sus și o foloseau pentru adevăr; prigonitorii lor nu se alăturau adevărului, dar observați că nici nu aveau vreo putere reală împotriva lui. Toate încercările de a-i chinui pe ucenici și a-i opri prin forță erau dovada neputinței. De fapt, în timp ce apostolii nu aveau frică de nimic, prigonitorii lor se temeau chiar când i-au arestat din nou: „Atunci, căpitanul templului a plecat cu aprozii și i-au adus, dar nu cu sila, căci se temeau să nu fie uciși cu pietre de norod" (Faptele 5:26). Îmi sună în minte cuvintele celebre ale lui Martin Luther: „Aici stau, nu pot face altfel. Dumnezeu să-mi ajute!" Și tot cuvintele lui, la fel de celebre, din imnul „Cetate tare-i Dumnezeu": „Vrăjmașul cel bătrân / se crede-acum stăpân, / Putere, vicleșug, el are din belșug, / dar Domnul e mai tare!"

Saducheii. Partida lor era la putere. Dar, culmea, ei nu credeau în scrierile profeților, nici în îngeri, nici în duh, nici în înviere, și totuși ei conduceau națiunea!

Marele-preot. Și mai culmea: știați că marele-preot era unul dintre ei? În primul secol, romanii îi acreditau pe marii-preoți, îi puneau și îi schimbau. Ana a fost mare-preot începând din anul 6 d.Hr., numit de guvernatorul roman Quirinius; a fost înlăturat în anul 15 d.Hr.; Caiafa, ginerele lui Ana, a fost numit mare-preot cam în anul 18 d.Hr. și a fost înlăturat în anul 36. Deci Caiafa era acum marele-preot și tot el a fost și în anul 34, când a fost judecat și ucis Ștefan. Caiafa va învia la învierea parțială, ca să vadă revenirea lui Isus (vezi Apocalipsa 1:7) și va muri din nou pe loc. Va învia încă o dată la a doua înviere și va fi atunci distrus în lacul de foc. Iată omul care va fi trăit trei vieți, va fi murit de trei ori și va fi fost înviat de două ori!

Apostolii. Au umplut Ierusalimul cu învățătura lor, care nu era a lor, era a Domnului. „Îmi veți fi martori în Ierusalim…", a zis Maestrul. Petru și Ioan fuseseră o dată arestați (vezi capitolul 4), acum toți apostolii. Satana încerca furios să ia de pe capul femeii (al bisericii) cununa de 12 stele (vezi Apocalipsa 12:1). Apostolii au dat dovadă de:

- ascultare (v. 20, 21, 42),
- integritate (29-32),
- curaj și principialitate (29), ei nu erau în mâinile prigonitorilor, ci în mâinile lui Dumnezeu, și Dumnezeu S-a dovedit mai puternic.

Persecuția. Apostolii au fost aruncați „în temnița de obște" (versetul 18). O întemnițare înfăptuită chiar de conducătorii poporului ales, care Îl lepădaseră pe Hristos și acum lepădau Evanghelia și biserica lui Hristos. Iată o mărturie elocventă despre astfel de cruzimi:

„Același spirit care în Evul Mediu a aruncat bărbați și femei în închisoare, exil și moarte, care a inventat teribila tortură a Inchiziției, care a plănuit și a executat masacrul de Sfântul Bartolomeu și care a aprins focurile din Smithfield este încă la lucru cu energie răufăcătoare în inimile nerenăscute. Istoria adevărului a fost întotdeauna raportul luptei dintre dreptate și nedreptate. Vestirea Evangheliei a avut întotdeauna loc în această lume în condiții de împotrivire, primejdie, pierdere și suferință." (*Faptele apostolilor*, p. 85)

Liberarea. Abia s-au culcat prigonitorii și „un înger al Domnului a deschis ușile temniței noaptea, i-a scos afară" (versetul 19) și i-a trimis la lucru (20). A avut îngerul cheie sau a poruncit ușilor și ele s-au supus? Materia ascultă supusă de ordinele Creatorului, aplicate direct sau prin agenții Lui (vezi și Faptele 12:10).

Îngerii. Rolul acelui înger a fost să-i libereze și să-i trimită înapoi în lucrare; dușmanii le luaseră legitimațiile, îngerul a venit cu altele mai puternice. El a zis: „Duceți-vă (ca în Matei 28:19), stați în

CA_iulie_2017.indd 15 27/06/2017 08:14:38

templu și vestiți norodului toate cuvintele vieții acesteia" (Faptele 5:20). Și ei au făcut așa.

Gamaliel. Numele acesta înseamnă „Dumnezeu a răsplătit" (*Dicționarul biblic adventist de ziua a șaptea,* p. 384). El era un fariseu cu o bună reputație, un om cult, aflat într-o poziție de răspundere, decanul „Facultății de Teologie" din Ierusalim, unde a fost student și apostolul Pavel (vezi Faptele 22:3). Gamaliel a fost omul lui Dumnezeu, solul Său în locul potrivit, la timpul potrivit. Întotdeauna, Dumnezeu Și-a avut oamenii Săi, chiar printre necredincioși, care au apărat și susținut lucrarea Sa în forurile mari ale națiunilor. În intervenția sa, Gamaliel a folosit o metodă de convingere foarte înțeleaptă (Faptele 5:34-39):

» Fraților, au mai fost cazuri: Teuda, Iuda Galileeanul, ce s-a ales de ei și de lucrarea lor? Au fost omorâți, și adepții lor s-au risipit.

» „Dacă lucrarea aceasta este de la oameni, se va nimici", v-am dat exemple.

» „Dacă este de la Dumnezeu, n-o veți putea nimici."

» „Să nu vă pomeniți că luptați împotriva lui Dumnezeu."

Spiritul Profetic îl descrie astfel pe bărbatul acesta: „Dar în Sobor era un om care a recunoscut vocea lui Dumnezeu în cuvintele spuse de ucenici. Acesta a fost Gamaliel, un fariseu cu o reputație bună și un om de cultură și poziție înaltă. Intelectul său clar a intuit că măsura violentă la care se gândeau preoții va avea consecințe teribile. Înainte de a se adresa celor prezenți, el a cerut ca deținuții să fie scoși afară. El cunoștea prea bine elementele cu care avea de a face; știa că ucigașii lui Hristos nu se vor da înapoi de la nimic pentru a-și aduce planul la îndeplinire." (*Faptele apostolilor*, pp. 82–83)

Biserica. N-o veți putea nimici! Și nu au putut nici ei atunci, nici alții după aceea. Unele regimuri totalitare au făcut tot ce au putut ca să distrugă religia, creștinismul mai ales; acele regimuri au dispărut, dar creștinismul a rămas. Au dispărut mamuții și dinozaurii, dar nu furnicile și albinele! *N-o veți putea nimici!* Gamaliel nu a fost primul care a zis așa. Să citim cuvintele Domnului nos-

CA_iulie_2017.indd 16 27/06/2017 08:14:38

tru Isus Hristos, din Matei 16:18: „Și Eu îți spun: Tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui."

Să reținem și să înțelegem elementele componente ale acestei declarații extrem de importante a Mântuitorului:

» „Tu ești Petru", adică *petros*, o piatră instabilă, care se rostogolește.

» „Și pe această piatră"; conjuncția aceasta „și" trebuie înțeleasă ca fiind sinonimă cu „dar" sau „însă". Tu ești Petru, dar nu pe tine, pe *petros*, ci pe această piatră, aici e folosit un alt cuvânt, *petra*, însemnând stâncă. „Și Stânca era Hristos", zice Pavel în 1 Corinteni 10:4. De asemenea: „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos" (1 Corinteni 3:11). Sau cum a zis Simon Petru: „El este piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului" (Faptele 4:11).

» „Voi zidi", Hristos este Întemeietorul!

» „Biserica Mea", biserica este invenția și proprietatea lui Hristos!

» „Porțile Locuinței morților (citiți Satana și acoliții lui omenești!) *nu o vor birui*."

Nu o vor birui!!! Așa a zis, a promis, a garantat Întemeietorul bisericii, că ea nu va fi biruită niciodată. Satana a încercat tot posibilul și imposibilul ca să nimicească lucrarea lui Dumnezeu, biserica lui Dumnezeu. Așa ne informează următoarele texte:

» **Apocalipsa 12:4:** Balaurul era gata să înghită Copilul chiar la naștere, dar a trebuit să-și pună pofta în cui! „Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie!" (v. 5)

» **Apocalipsa 12:13-17:** Balaurul a făcut eforturi disperate ca să distrugă femeia, să o înghită; să-și pună pofta în cui! Hristos nu va fi niciodată *văduv*! Mireasa Lui a supraviețuit și va supraviețui! Iată în acest sens câteva mărturii puternice din partea Inspirației pentru zilele din urmă:

„În prezența lui Dumnezeu și a tuturor inteligențelor cerești, în prezența oștii nevăzute a iadului, Hristos a întemeiat biserica Sa pe Stânca cea vie. Stânca este El Însuși, trupul Său frânt și zdrobit pentru noi. Porțile Locuinței morților nu vor birui biserica zidită pe această temelie. Ce slabă părea biserica atunci când Hristos a rostit aceste cuvinte! Exista numai o mână de credincioși, împotriva cărora avea să fie îndreptată toată puterea demonilor și a oamenilor răi; totuși, urmașii lui Hristos nu trebuiau să se teamă. Zidiți pe Stânca tăriei lor, ei nu puteau fi răsturnați. Timp de șase mii de ani, credința a fost clădită pe Hristos. Timp de șase mii de ani, torenții și furtunile furiei satanice au lovit în Stânca mântuirii noastre; dar ea stă nemișcată." (*Hristos, Lumina lumii*, p. 413)

„Uneori s-ar părea că Domnul a uitat primejdiile bisericii Sale și suferințele pe care i le-au produs vrăjmașii ei. Dar Dumnezeu nu a uitat. Nimic în această lume nu este atât de scump pentru inima lui Dumnezeu cum este biserica Sa" (*Profeți și regi*, p. 590).

„Țineți cont, frați și surori, că Domnul are un popor, un popor ales, biserica Sa, ca să fie a Sa, fortăreața Sa, pe care El o menține într-o lume cuprinsă de păcat și răzvrătită, și El a intenționat ca nicio altă autoritate să nu fie cunoscută în ea, decât a Sa, niciun fel de alte legi să nu fie recunoscute în ea, decât ale Sale" (*Ibid*., p. 16).

„Acela care disprețuiește autoritatea bisericii disprețuiește autoritatea lui Hristos Însuși" (*Hristos, Lumina lumii*, p. 806). Așa a zis chiar Mântuitorul: „Cine vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă și cine vă nesocotește pe voi pe Mine Mă nesocotește; iar cine Mă nesocotește pe Mine nesocotește pe Cel ce M-a trimis pe Mine" (Luca 10:16).

Aceasta este biserica Domnului Isus Hristos! Întemeiată de Hristos, firavă, dar nebiruită, *sărmana invincibilă*! Ea este protejată de Domnul ei și are o lucrare de făcut, de terminat. Iar apoi? „Când membrii bisericii lui Dumnezeu își fac lucrarea care le-a fost rânduită în câmpurile unde este nevoie, acasă sau în străinătate, împlinind trimiterea evanghelică, întreaga lume va fi în curând avertizată și Domnul Isus va reveni pe pământul acesta cu mare putere și slavă" (*Faptele apostolilor*, p. 111). Îl așteptăm în timp ce lucrăm și ne rugăm: „Amin, vino, Doamne Isuse!" (Apocalipsa 22:20). Să vină cât mai curând! Îl așteptăm cu dor! Amin! ■

Ștefan Radu este pastor pensionar.

CA_iulie_2017.indd 17 27/06/2017 08:14:38

DUMNEZEU ȘI ABUZUL

În vremea aceea, au venit unii și au istorisit lui Isus ce se întâmplase unor galileeni, al căror sânge îl amestecase Pilat cu jertfele lor" (Luca 13:1).

De ce ar merge cineva la Isus să raporteze un asemenea eveniment? Pentru că, în viziunea interlocutorilor Săi, nu evenimentul în sine era important, în ciuda atrocității inerente, ci interpretarea acestuia. În această privință, nici noi nu suntem prea departe, având aceeași obsesie hermeneutică. Pentru cineva care percepe totul prin filtrul interpretativ religios e greu de conceput că ar putea exista ceva ca întâmplare, coincidență, accident, fapt banal sau cotidian. Trebuie să fie altceva în spate, ceva ocult, care să aibă o anumită semnificație spirituală.

Se știe că filosoful german Friedrich Nietzsche avea o anume aversiune față de religie, mai ales din cauza prelaților, pe care-i considera manipulatori din cauză că interpretau textul alterându-l pentru a se potrivi unor anumite agende. Însă Isus nu interpretează evenimentul raportat; îl lasă doar în stadiul de fapt consumat, în condiția denotativă primară, fără să-i atribuie vreo conotație, ceea ce este contrar tendinței noastre. Pilat era un criminal. Bine, bine, asta știm, însă unde a fost Dumnezeu? Știm că Hitler, Stalin, Pol Pot au fost

CA_iulie_2017.indd 18 27/06/2017 08:14:39

CONDAMNAREA VIOLENȚEI

SORIN PETROF

niște monștri, dar cum se justifică absența lui Dumnezeu din această istorie? Și dacă Dumnezeu nu a prevenit dezastrul, nu cumva l-a sancționat astfel indirect, validându-l?

Isus nu oferă explicații sau interpretări, din start, descurajând orice semnificație teologică asociată întâmplărilor. „Nu-i așa că au fost păcătoși?" era întrebarea din subtext, însă Isus răspunde prin „toți sunteți" (Luca 13:2-3). Aceștia indirect căutau un certificat de bună purtare, o dovadă de necolaborare cu păcatul și nelegiuirea. Însă Isus mai vine cu un alt exemplu, turnul din Siloam (v. 4), concluzia fiind aceeași: Dumnezeu nu este asociat cu dramele acelea. Nu din cauza păcatelor lor au pierit așa, ci pentru că trăim într-o lume dezechilibrată. Conotația morală este complet irelevantă în toată această discuție pentru că plata păcatelor a fost realizată la cruce. Dramele și tragediile se produc din diverse motive fără să existe obligatoriu vreun substrat spiritual. Crize, seisme, incendii, accidente, războaie, epidemii, catastrofe, toate sunt semnele unei planete obosite, aflate în derivă.

Însă unii, ca și preopinenții lui Isus, insistă să-L vadă pe Dumnezeu în acest gen de manifestări brutale, având nevoie de o explicație monocromă, o grilă maniheistă interpretativă. Doar că atunci când insistăm să-L vedem pe Dumnezeu implicat în fenomenele naturale de exemplu, nu facem decât să ne întoarcem la gândirea tribală antică: fulgerul vine de la Zeus. Nu vine de la Zeus și nici de la YHWH. Mai degrabă se poate parafraza: „Dumnezeu nu era în... nenorocirile acelea." Dar dacă Dumnezeu nu Se identifică cu acest gen de evenimente traumatice, atunci cu siguranță că ar putea fi caracterizat printr-un „susur blând și subțire…" (1 Împărați 19:11-14).

Domnul Isus le-a sugerat contemporanilor Săi că Dumnezeu nu poate fi asociat și nici invocat într-un asemenea context. Atunci unde? Isus oferă un exemplu practic despre implicarea lui Dumnezeu vindecând o femeie gârbovă, suferindă, într-o sinagogă în ziua Sabatului (Luca 13:10-16). Fruntașul sinagogii protestează pentru că nu era obișnuit să-L vadă pe Dumnezeu angrenat într-un asemenea context. Pentru liderul religios, Dumnezeu era prezent în suferința femeii, și nu în eliberarea ei. Însă Isus vine și demontează acest mit: Satana este prezent în suferință și oprimare, Dumnezeu – în eliberare și vindecare.

Ca și femeia din ilustrație, există femei abuzate și oprimate, victime ale violenței domestice, de mult prea mulți ani. Unele nici spatele nu și-l mai pot îndrepta, iar altele își duc povara cu greutate și nu spun nimic, probabil de rușine, din cauza copiilor, de teamă, din cauza statutului social sau chiar a apartenenței religioase. Unele, din naivitate, au ajuns să creadă că ele sunt de vină, altele acceptă tratamentul abuziv tocmai pentru că li s-a inoculat ideea așa-zisei supuneri. Deși nu poartă burka pe trup, totuși poartă un văl opac pe suflet, trăind ca niște sclave condamnate la abuz. Nu puține sunt femeile care ajung dezumanizate, tratate ca obiecte casnice sau ca simplu instrument pentru fantezii sexuale.

SATANA ESTE PREZENT ÎN SUFERINȚĂ ȘI OPRIMARE, DUMNEZEU, ÎN ELIBERARE ȘI VINDECARE.

Însă Isus intervine și ia partea victimei, condamnând indirect abuzatorul: „Femeie, ești dezlegată de neputința ta!», atât spiritual (reabilitare), dar mai ales fizic (îndepărtarea poverii). Statisticile ne arată că o treime din femeile din România sunt abuzate, o parte dintre acestea fiind membre ale diferitelor denominațiuni creștine. Cum se face că prea puțini dintre fruntașii instituțiilor religioase protestează față de aceste abuzuri săvârșite în așa-zisul colț de rai? În afara excelentelor campanii ADRA despre prevenirea violenței domestice, în rest se „aude" doar o condamnatoare tăcere de la amvoanele creștine, mulți preferând să păstreze *status-quo*-ul, uneori justificând biblic lucrul acesta, alteori mistificând textul Scripturii pentru a se potrivi prejudecăților și intereselor lor.

Dar Isus este foarte explicit în această privință: Dumnezeu întotdeauna condamnă abuzatorul, identificându-se cu victima, îndreptățind-o. Dumnezeu nu este asociat cu suferința individului, ci doar cu eliberarea de sub forțele sau circumstanțele abuzatoare. Pentru mulți, violența conjugală nu este decât un banal demon domesticit, eventual ținut sub control prin post și rugăciune. De ce să-l exorcizăm câtă vreme stă în pivniță, iar soția nu-i dă prilej? Însă doar atunci când abuzatorii din biserică vor fi „dați pe mâna Satanei" se poate spune că fruntașii chiar Îl urmează pe Isus. Pentru că aș dori să le amintesc iubiților frați că ori de câte ori ridică mâna împotriva stimatelor surori, Dumnezeu vede acolo o femeie gârbovă, abuzată de cel rău. Iar Isus va fi exact acolo unde noi eventual întoarcem capul. ■

Dr. **Sorin Petrof** este pastor în Londra.

CA_iulie_2017.indd 19 27/06/2017 08:14:39

RĂDĂCINI (2)

(continuare din numărul anterior)

Nu avem a ne teme de nimic decât de a uita felul în care ne-a condus Dumnezeu şi lecţiile din istoria noastră.
(E. G. White, *Schiţe din viaţa mea*, ed. 2004, p. 185)

Vă invit din nou să privim începuturile bisericii noastre din România și să desprindem lecții din felul în care a plantat Dumnezeu adventismul modern în pământul nostru. Cea de-a patra caracteristică:

4. Perseverență și credință

Noi aşteptăm rezultate imediate, potrivit cu epoca, uitând că mentalităţile se schimbă greu.

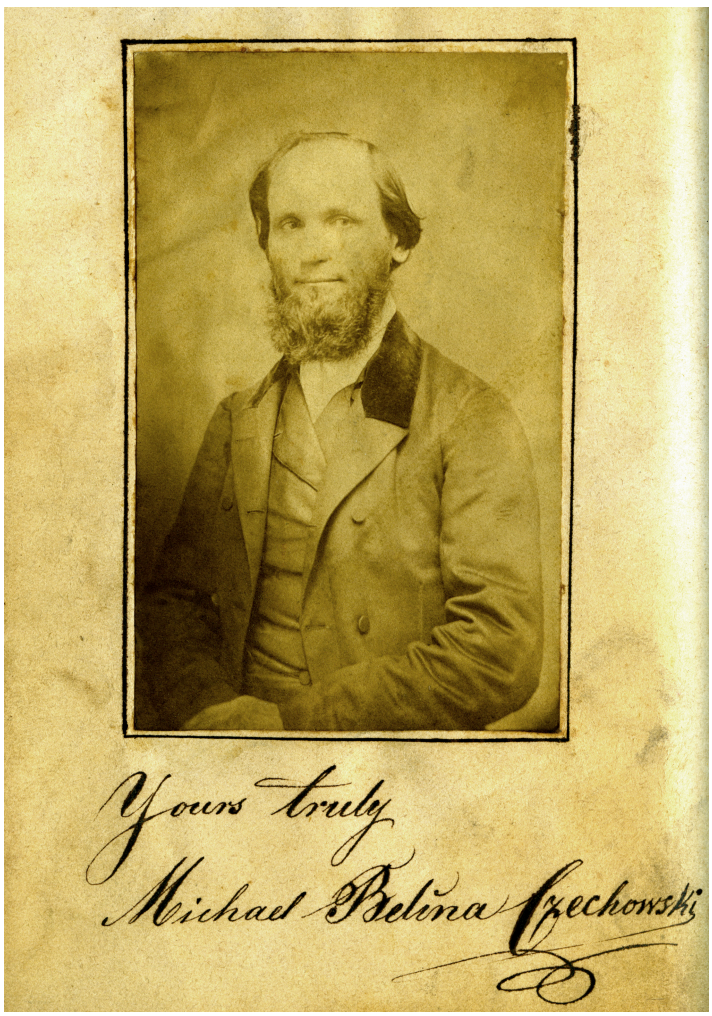

Czechowski a stat cinci ani la Piteşti. A ajuns la un grup de 10-15 persoane abia după doi ani. George Butler, preşedinte al Conferinţei Generale, a stat cu grupul de şapte adventişti (1884) patru zile. Misionarii care l-au urmat au stat în Piteşti două-trei săptămâni. În perioada 1885–1886, A.C. Bordeau a stat în ţara noastră câteva luni. Pământul lucrat cu perseverenţă şi încredere dă roade.

Czechowski ţinea lecţiile sale profetice aproape zilnic. Toma Aslan a mers cu Bertola în Italia pentru a se instrui în folosirea metodelor de prezentare a Evangheliei, continuând lucrarea lui Czechowski. Bourdeau a predicat într-unul din magazinele Aslanilor, plin până la refuz de ascultători, până a fost expulzat. Aslanii au editat și distribuit broșuri și tot ei au distribuit timp de patru ani în toată țara revista *Adevărului Present*. Ei şi ceilalţi din grup au continuat să traducă, să scrie, să găzduiască, să întâmpine, să explice, să reziste, să creadă.

Începem multe și nu suntem perseverenți. Nici ceapa nu crește smulsă cu grabă. Are nevoie de timp să-și așeze în bulb foile.

5. Ospitalitate si jertfire de sine

Familia Aslan a fost gazdă pentru toţi cei care au perseverat în prezentarea întreitei solii îngereşti la Piteşti, între 1870 şi 1886. Cum am amintit, aceştia au rămas săptămâni, luni şi chiar ani de zile în casa lor. Acolo au dormit, au mâncat, acolo au fost apăraţi. Începând cu „profesorul de franceză” Czechowski şi familia lui şi încheind cu Bourdeau, pe care l-au condus cu „iubire şi lacrimi” la gară atunci când a fost expulzat de prefect şi primar, toţi misionarii adventişti s-au bucurat de extraordinara ospitalitate a acestei familii de condiţie bună, care a folosit toate resursele pentru a-i face să se simtă ca acasă în mica urbe care era Piteştiul din România de atunci. Şi nu doar ei. Tot la ei au locuit cu săptămânile şi Philip Spies şi Jacob Hen, reprezentanţi ai Societăţii Biblice Baptiste

CA_iulie_2017.indd 20 27/06/2017 08:14:40

Britanice, și evreul Goldstein, care a venit să-și evanghelizeze conaționalii din Pitești, și reprezentanții marii Societăți Biblice Britanice.

Aceasta i-a costat, pentru că în 1886 s-a stârnit împotriva lor o prigoană. Oficialitățile, biserica, negustorii, oamenii de rând au făcut totul pentru a-i alunga din oraș.

„Aveam patru prăvălii, din care trei erau ale noastre... Am pierdut tot. Dar Dumnezeu nu ne-a părăsit", mărturisea mai târziu Mitică Aslan.

Pe Toma îl regăsim traducând literatură adventistă și în 1894, iar în 1905, Mitică era prezbiter la comunitatea din București unde era membră și văduva lui Toma.

6. Metode noi și o bună comunicare

Și astăzi adventiștii mai folosesc metoda întrebuințată de Czechovski în 1870, în special în Asia, și anume predarea unei limbi străine, folosind ca subiect Biblia, mai exact profețiile. Titlul primei lecții, în chiar seara primei întâlniri, a fost „Evanghelia cea veșnică în viziunile lui Daniel". Lecția, programată inițial între 20:30 și 21:30, s-a încheiat abia pe la 3 noaptea. Aslanii și-au anunțat rudele, prietenii, vecinii și casa lor s-a umplut seară de seară, Toma preluând rolul de traducător.

Czechovski a folosit și alte metode, cum a fost harta profetică, apologetica oratorică, iar după 1875, Toma Aslan a continuat.

Între 1884 și 1888 s-a tipărit revista *Adevărulu Present*. În primul an au fost tipărite 23 000 de exemplare, însumând aparițiile trimestriale. Revista a fost remarcată de ziarul *Alarma*, care a scris un articol cu titlul „O nouă sectă", în care se preciza că aceasta este dedicată, „explicării profețiilor biblice cu privire la o a doua venire a lui Isus Hristos și pregătirii necesare pentru acest eveniment". Foarte clar și exact.

Misionarii din România au ținut legătura și cu ceilalți adventiști europeni. În 1889, Toma Aslan a scris două scrisori către redacția din Basel a revistei *Semnele Timpului*, făcând cunoscută existența grupului din Pitești și deschizând astfel calea comunicării cu Biserica Adventistă europeană.

Adevărul veșnic, în haine potrivite zilei, o cerință valabilă și acum.

7. Parte a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea mondiale

Deși finanțat de adventiștii de ziua întâi, Czechovski a promovat mereu adventismul de ziua a șaptea, chiar dacă nu s-a prezentat ca atare. Așa se face că grupul din Pitești nu s-a format inițial ca unul denominațional. Primul contact cu Biserica Adventistă organizată în perioada 1860–1863 a fost involuntar, datorat aranjamentului făcut de Czechovski pentru căsătoria dintre Ana Pigueron și Luciano de Prato. Întoarse în Elveția, Ana și mama ei, care o însoțise, se atașează grupului de adventiști pe care l-a găsit Andrews la venirea sa, în 1874, la Basel. Cu siguranță le-au vorbit despre grupul de păzitori ai Sabatului pe care îl întâlniseră la Pitești. Următorul pas a fost venirea lui Bertola, în 1879. Ea menționează în amintirile sale că la Pitești, se primea revista *Semnele Timpului*, varianta franceză, cu siguranță după 1876, anul apariției ei la Basel. În revistă apare raportul lui Bertola, care menționează 20 de membri la Pitești, la care s-au adăugat cei pe care i-a botezat el însuși, ceea ce ne duce la concluzia că i-a fost recunoscută calitatea de pastor adventist de ziua a șaptea.

Cele mai multe informații din acest articol provin sau au fost confirmate de „The family of Toma Aslan and the heritage of M.B. Czechowski in Romania", articol al dr. Adrian Neagu, căruia îi mulțumesc pentru splendida sa amabilitate.

În 1881, Toma Aslan a scris redacției despre cei 13 credincioși care, având aceleași convingeri ca și redactorii revistei, le cer ajutorul pentru publicarea revistei *Adevărulu Present*, în limba română. Este un act de autoidentificare a acestora ca fiind adventiști de ziua a șaptea. Răspunsul a fost expresia bucuriei produse la Basel de existența lor și colaborarea ulterioară foarte eficientă în apariția revistei românești.

În 1883, Toma Aslan reprezintă grupa din Pitești la cea de-a zecea întâlnire a adventiștilor europeni. Când, în 1884, George Butler ajunge la Pitești, constată, o știm din rapoartele date în *Adventist Review* și *Youth Instructor*, că aici este o comunitate formată din „clasa înaltă... oameni inteligenți, sensibili și respectabili".

Ludwig Conradi, conducătorul adventist cel mai proeminent din Europa, îi vizitează și pe ei, ca și amintitul A.C. Bourdeau, după a cărui venire (1886) se produce acea violentă reacție publică. 1888 este ultimul an când mai sunt amintiți adventiști la Pitești, apoi Aslanii reapar la București, în 1905, în comunitatea înființată de Gerhard Perk în anul 1904.

Și astăzi, conștiența apartenenței la Biserica Mondială este esențială pentru a face parte din poporul care duce solia la orice neam și limbă.

Dacă ne cercetăm rădăcinile, ne descoperim viitorul identitar ca fiind acea parte a bisericii care propovăduiește în acest loc al planetei ultima solie de har pe care o adresează Dumnezeu tuturor oamenilor. ■

Beniamin Roșca este pastor pensionar.

CA_iulie_2017.indd 21 27/06/2017 08:14:41

FESTIVITATEA DE ABSOLVIRE LA INSTITUTUL TEOLOGIC ADVENTIST, PROMOȚIA 2017

Pentru studenţii care şi-au finalizat studiile în acest an, Institutul Teologic Adventist a organizat festivitatea de absolvire a promoţiei 2017, duminică, 11 iunie. Această generaţie şi-a ales ca motto mesajul textului biblic din 1 Samuel 14:7: „Gata să te urmez oriunde”. La eveniment au participat profesori, studenţii absolvenţi şi colegii lor, părinţi, prieteni şi mai mulţi invitaţi. Dintre invitaţi amintim pe pastorii Aurel Neaţu, secretar executiv, Eduard Călugăru, trezorier, şi Romică Sîrbu, director al Departamentului Educaţie din cadrul Uniunii de Conferinţe.

Ca în fiecare an, programul festiv a început cu intrarea absolvenţilor, a urmat un mesaj de bun venit adresat participanţilor din partea capelanului Institutului Teologic Adventist, pastorul George Șchiopu, apoi toţi participanţii s-au unit într-un moment solemn de închinare publică prin cântare şi rugăciune. După o piesă interpretată de un grup coral, pastorul Aurel Neaţu a prezentat un mesaj devoţional şi motivaţional, adresându-se în mod special absolvenţilor.

A urmat o piesă interpretată de Orchestra de Clopote „Geneze” a Institutului Teologic Adventist, apoi programul a continuat cu cel mai aşteptat moment, prezentarea absolvenţilor. Mai întâi au fost chemaţi în faţă studenţii programului de studii Teologie Adventistă Pastorală, invitaţi de lector univ. dr. Gheorghe Modoran, au urmat studenţii de la programul de studii Limba şi Literatura Română/Engleză, nominalizaţi de lector univ. dr. Elena Petrescu, apoi a fost rândul studenţilor de la programul de studii Pedagogia Învăţământului Primar şi Preşcolar, prezentaţi de lector univ. dr. Eliza Spătărelu, iar în final au urcat pe platformă absolvenţii programului de master, prezentaţi de lector univ. dr. Laurenţiu Moţ.

După acest moment emoţionant, când a fost citit pentru ultima dată catalogul fiecărei grupe, toţi studenţii invitaţi în faţă au fost declaraţi absolvenţi de către rectorul Institutului Teologic Adventist, conf. univ. dr. Roxana Paraschiv. Festivitatea de absolvire a continuat cu momentele cele mai solemne ale evenimentului, prezentarea cuvântului de trimitere şi rugăciunea de consacrare, susţinute de pastorii Eduard Călugăru şi, respectiv, Romică Sîrbu. După corul absolvenţilor, care a interpretat Imnul Promoţiei 2017, şi intervenţia şefului de promoţie, studentul Alexandru Ţopârlan, de la programul de studii Teologie Adventistă Pastorală, studenţii au prezentat mesaje de mulţumire şi au oferit flori profesorilor, angajaţilor din campus şi membrilor familiei care au participat la acest eveniment.

CA_iulie_2017.indd 22 27/06/2017 08:14:41

Programul festiv desfășurat în capela institutului a fost urmat de un timp pentru fotografiile de grup și cu cei dragi care au fost alături de studenții absolvenți la acest moment important din viața lor. De asemenea, timpul acesta a fost folosit din plin pentru împărtășirea impresiilor despre eveniment. Mesajele consemnate ne confirmă că această ocazie festivă a reprezentat o experiență deosebită atât pentru studenți, cât și pentru participanți, iar cei care au petrecut trei, patru, cinci sau chiar mai mulți ani la Institutul Teologic Adventist au multe motive de satisfacție și recunoștință.

„A fost o zi de sărbătoare și o zi deosebită. Mă gândeam în timp ce îi priveam că, de obicei, în educație, rezultatele se văd în timp. Dar astăzi a fost un moment când am văzut ceva din rodul muncii noastre de trei, patru sau cinci ani. Ne-am bucurat și m-am bucurat pentru fiecare student în parte, pentru că în timpul studiilor fiecare dintre ei a trăit anumite experiențe pe care le-a împărtășit cu noi și împreună am reușit să depășim provocări în domeniul academic, dificultăți financiare sau de altă natură și am primit răspunsuri deosebite la rugăciune. Așa că acest moment va rămâne în primul rând ca o zi de laudă la adresa lui Dumnezeu.” (Conf. univ. dr. **Roxana Paraschiv**, rector – Institutul Teologic Adventist)

„Am venit prima dată în acest campus pentru o consiliere, pentru că treceam printr-un moment de durere și suferință. Atunci am venit din cauza unor probleme, dar azi suntem aici datorită unei mari bucurii. Mă încearcă mari emoții și lacrimile sunt gata să curgă. N-a fost ușor ca părinte să susții un băiat care vrea să facă multe în viață, dar mă uimește că Dumnezeu are oameni mari. În mod deosebit mulțumesc sponsorilor care au avut încredere în copilul meu și l-au susținut, au ajutat lucrarea lui Dumnezeu. De aceea, este cea mai mare bucurie pentru un om să-l îndrume pe copilul lui către Institutul Teologic Adventist pentru că îi asigură o educație bună și îi pregătește sufletul pentru Împărăția cerurilor.” (**Constantin Țopârlan**, părinte)

„De când am venit aici am dorit să am parte de o dezvoltare personală și aș fi făcut facultatea acesta numai ca pregătire pentru viață, dar când știu că voi avea posibilitatea și să profesez pentru a fi de folos altora mă bucur și mai mult. Acum, la final, mă gândesc în primul rând la profesorii care m-au îndrumat și care au lăsat o amprentă bună în viața mea și a colegilor mei. Poate că acum nu realizez prea mult cât de importantă și de grea este activitatea ca pastor, dar sunt încrezător în Dumnezeu, cum am fost și până acum, pentru că știu că El m-a chemat să fac asta și sunt convins că mă va ajuta.” (**Cătălin Ștețco**, absolvent master în Teologie)

Festivitatea de absolvire este și evenimentul public care încheie anul academic, deși activitatea și provocările continuă atât pentru studenți și profesori, cât și pentru angajații din campus. Peste puțin timp vor începe examenele de licență, iar în perioada 12–17 iulie este programată sesiunea de vară pentru admitere. Cei care doresc să aleagă unul sau mai multe dintre programele de studii de licență de la Institutul Teologic Adventist sunt invitați să viziteze site-ul www.institutadventist.ro sau să telefoneze la numerele 021 369 53 50 și 0744 68 51 23. De asemenea, în aceeași perioadă de admitere, în Campusul Adventist din Cernica se fac înscrieri la Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca”. ■

EMOȚII DE FINAL

EMANUEL SĂLĂGEAN

„ÎMPREUNĂ AM REUȘIT SĂ DEPĂȘIM PROVOCĂRI, DIFICULTĂȚI ȘI AM PRIMIT RĂSPUNSURI DEOSEBITE LA RUGĂCIUNE.”

CA_iulie_2017.indd 23 27/06/2017 08:14:46

CONFERINȚA ȘTIINȚIFICĂ INTERNAȚIONALĂ DUPLEX – INSTITUTUL TEOLOGIC ADVENTIST ȘI UNIVERSITATEA OXFORD BROOKS

În zilele de 18 și 19 mai a avut loc în cadrul Institutului Teologic Adventist din Cernica sesiunea anuală de comunicări științifice. Pentru prima dată, în acest an, evenimentul a avut un caracter internațional pentru că a fost organizat în sistem duplex, în colaborare cu Universitatea Oxford Brooks. Titlul generic al acestui eveniment a fost *Perspective asupra ființei umane și societății,* iar temele prezentate au fost structurate în patru secțiuni: (1) Teologie și religie, (2) Științele umaniste, ajutor pentru învățare și societate, (3) Științele sociale în cercetare și educație și (4) o sesiune de prezentări pentru studenți, masteranzi și doctoranzi.

Evenimentul s-a bucurat de o largă participare, iar lucrările prezentate au fost apreciate atât pentru calitatea informațiilor, cât și pentru relevanța temelor de cercetare.

LUCRĂRILE PREZENTATE LA EVENIMENTUL DIN ACEST AN VOR FI PUBLICATE ÎN NUMERELE VIITOARE ALE REVISTELOR *THEOREMA* ȘI *SYMPOSION*, PUBLICAȚII ALE INSTITUTULUI TEOLOGIC ADVENTIST.

Din partea prestigioasei universități britanice am avut onoarea să îl avem ca invitat pe profesorul Roger Ramsbottom. Prezentarea sa a pus accent pe importanța unui stil de viață sănătos, echilibrat și orientat spre susținerea valorilor.

Influența perioadei orale transgeneraționale a patriarhilor în societatea contemporană, Salvarea ființei umane pentru o nouă societate – Modelul cosmic plenar soteriologic sau *Valorile psihologice și limitele iertării* sunt doar câteva dintre titlurile lucrărilor prezentate. La sfârșitul întâlnirii, atât organizatorii, cât și participanții și-au exprimat mulțumirea și aprecierea pentru reușita acestui eveniment.

„Evenimentul a fost important pentru întreaga comunitate academică socio-umanistă din România, dar mai ales pentru cea teologică. Lucrările și discuțiile conferinței au adus un plus de valoare actului științific din cadrul Institutului Teologic Adventist. Evenimentul a fost remarcabil și prin prisma faptului că s-a reușit susținerea online a anumitor lucrări cuprinse în programul conferinței. Dar aspectul cel mai semnificativ este că evenimentul a fost o încununare a eforturilor unei echipe de oameni minunați – profesori, personal administrativ și studenți ITA – într-o atitudine de slujire și recunoștință față de Dumnezeu. Anul acesta am văzut că se poate, anii viitori ne vom concentra eforturile pentru a performa cât mai bine.” (Conf. univ. dr. **Brândușa Covaci**, prorector, Institutul Teologic Adventist)

„Dorința noastră a fost să așezăm împreună nu doar domenii apropiate de cercetare, ci și două școli diferite, două tradiții de interpretare diferite. A fost o tematică generoasă care a putut aduce laolaltă mai multe discipline și perspective. În domeniul teologiei, de care eu răspund, au fost prezentate lucrări atât din domeniul Noului Testament, cât și din Vechiul Testament, dar au fost și subiecte din zona lingvistică. S-a realizat o unire fericită care a susținut tema conferinței și cred că evenimente ca acesta trebuie să se întâmple pe viitor din ce în ce mai mult.” (Lect. univ. dr. **Laurențiu Moț**, decan Institutul Teologic Adventist)

„Chiar sunt impresionat de calitatea prezentărilor, atât din partea colegilor, cât și din partea studenților, dar și pentru faptul că a fost o premieră în relație cu cei de la Oxford. Am putut ca, prin Skype, să ne urmărim unii pe alții și pe colegul nostru Daniel Olariu, care studiază la Ierusalim. A fost o sesiune de comunicări științifice cu participare internațională, dar cu centrul la Cernica. O altă apreciere aș avea și față de faptul că, la secțiunea teologie, tema apropierii revenirii Domnului Isus Hristos a fost prezentată de mai mulți cercetători sub diferite aspecte.” (**Florin Lăiu**, Institutul Teologic Adventist)

„La fel ca anul trecut, am reușit și în acest an să particip la această sesiune de comunicări științifice și pot să spun că au fost teme foarte interesante pentru domeniul pedagogiei. Am fost foarte impresionată de prezentarea doamnei doctorand Gianina Petre, *Integrarea valorilor creștine în procesul de învățare.* Cu siguranță că voi încerca și eu să fac asta în viitor.” (**Denisa Rotaru**, studentă anul II, Pedagogia învățământului primar și preșcolar)

Următoarea sesiune internațională de comunicări științifice va fi programată în calendarul anului universitar 2017–2018. Lucrările prezentate la evenimentul din acest an vor fi publicate în numerele viitoare ale revistelor *Theorema* și *Symposion,* publicații ale Institutului Teologic Adventist. ■

Emanuel Sălăgean este șef Birou promovare, Institutul Teologic Adventist.

CA_iulie_2017.indd 24 27/06/2017 08:14:46

AL TREILEA PILON: PORUNCILE LEGĂMÂNTULUI (I)

AUTORITATEA DECALOGULUI
FLORIN LAIU

„LEGEA LUI DUMNEZEU [DECALOGUL], DUPĂ CUM ÎNVAȚĂ VECHIUL ȘI NOUL TESTAMENT, ESTE DE NESCHIMBAT."

Introducere

Continuăm expunerea celor patru principii fundamentale și distinctive care constituie „pietrele de hotar", sau „stâlpii credinței" adventiste. Până acum am expus doi dintre acești stâlpi ai platformei „adevărului prezent":

1. Istoria doctrinei sanctuarului și a judecății (Daniel 8:14)
2. Întreita solie îngerească (Apocalipsa 14:6-13).

În acest număr al revistei ne vom referi la al treilea pilon al platformei credinței pionierilor noștri, care a fost descris de James White ca:

> „Legea lui Dumnezeu [Decalogul], după cum învață Vechiul și Noul Testament, este de neschimbat."[1]

Ellen White, de asemenea, a menționat că unul din acești piloni ai platformei „adevărului prezent" a fost:

> „Templul lui Dumnezeu văzut în cer…, precum și chivotul conținând legea lui Dumnezeu…. [și] lumina Sabatului poruncii a patra…"[2]

Acest subiect se referă la o descoperire providențială a pionierilor noștri după Marea Dezamăgire de la 22 octombrie 1844.

Epopeea descoperirii Sabatului de către adventiști

Poziția adventiștilor în faza millerită

Credincioșii adventiști (milleriți) din perioada 1831–1844 erau o mișcare interconfesională evanghelică (protestantă), o trezire care cuprinsese mai multe biserici americane: baptiști, metodiști, frați creștini, prezbiterieni, anglicani etc. Se știe că acești credincioși împărtășesc teologia și practica bisericilor tradiționaliste (catolică, ortodoxă etc.), cu privire la autoritatea Celor Zece Porunci. Există, în esență, două atitudini teologice față de Decalog:

1. Decalogul este parte a vechiului legământ al Legii, care a fost desființat prin jertfa lui Isus pe cruce. Credincioșii noului legământ sunt conduși de Spirit, nu se orientează după literă.
2. Decalogul are încă autoritate în biserică, cu condiția ca poruncile lui să fie înțelese așa cum învață biserica. De exemplu, că primele două interdicții s-ar referi numai la zeii și idolii păgâni, nu și la sfinți, icoane, relicve etc.; că porunca zilei de odihnă ar avea un aspect moral, esențial, și unul ceremonial, neesențial (aspectul moral ar fi obligația de a serba o zi din șapte, iar aspectul ceremonial ar fi ținerea Sabatului, a sâmbetei, specific evreilor).[3]

De aceea, majoritatea creștină ține duminica, fie ca o poruncă a bisericii, sub conducerea Duhului Sfânt, pentru comemorarea învierii (dar nu prin sabatizare totală, ca sâmbăta); fie ca o tradiție după presupusul obicei al lui Isus și al apostolilor, de după înviere.

Adventiștii, provenind din toate aceste biserici duminicale, nu aveau nicio preocupare de a verifica teologia zilei de odihnă sau autoritatea poruncilor lui Dumnezeu. Și această dominantă a rămas și după 1844. Dar chiar în timpul așteptării, înainte de 22 octombrie, practica Sabatului a fost acceptată de cel puțin un pastor implicat în mișcarea adventistă. Este interesant să aflăm cum s-a întâmplat.[4]

Primele acceptări ale Sabatului și primele apostazii

Rachel Oakes (1809–1868), văduva lui Amory Oakes, tocmai se mutase în Washington NH, din 1843, împreună cu fiica ei, Delight, care-și găsise în Washington NH un post de învățătoare. Erau „baptiste de ziua a șaptea", botezate în biserica din Verona NY, de unde veniseră. Cum în Washington

CA_iulie_2017.indd 25 27/06/2017 08:14:46

NH nu exista nicio biserică sabatistă, ele au început să frecventeze o adunare a „Fraților Creștini”.[5] Acești frați creștini însă erau cu toții participanți la mișcarea interconfesională adventistă, inițiată de William Miller, împreună cu predicatorul lor, Frederick Wheeler (1811-–1910), care era pastor metodist episcopal.

WILLIAM MILLER CREDEA CĂ PORUNCA A PATRA ESTE ÎN VIGOARE, DAR SUSȚINEA CĂ, ÎN CREȘTINISM, EA SE APLICĂ LA DUMINICĂ.

Într-o duminică din martie 1844, vorbind înainte de Cina Domnului, Wheeler a afirmat că aceia care se împărtășesc trebuie să fie gata să asculte de poruncile lui Dumnezeu în toate lucrurile. După serviciul de împărtășire, Rachel s-a adresat pastorului:

– Eram gata să mă ridic să vă spun că mai bine ați strânge masa pentru Cina Domnului și ați acoperi-o până când veți păzi cu adevărat toate poruncile lui Dumnezeu. Dumneavoastră călcați în mod regulat una din ele, pentru că țineți duminica papei, în loc de Sabatul Domnului!

Știind că femeia era baptistă de ziua a șaptea, Wheeler i-a înțeles bine remarca. Și fără să se simtă umilit că o femeie îi atrăsese atenția, a început să se gândească serios la acest subiect și să-l studieze. Wheeler s-a convins că femeia avea dreptate și astfel a început să respecte Sabatul, iar la data de 16 martie 1844 a ținut prima predică despre Sabat.

În august 1844, a acceptat această noutate și Thomas Preble, un pastor baptist care fusese exclus de biserica sa din cauză că predica mesajul adventist (millerit). Preble era descendentul unor oameni care fuseseră măcelăriți sălbatic în ultimul raid al pieilor roșii (1758).[6]

După Marea Dezamăgire din 22 octombrie 1844, într-o adunare de duminică a aceleiași frății din Washington NH, un alt membru marcant al grupului, William Farnsworth, a declarat public că și el s-a convins că ziua a șaptea este Sabatul și că se hotărâse să-l respecte. Fratele său, Cyrus Farnsworth i s-a alăturat imediat. (Cyrus a luat-o apoi în căsătorie pe Delight, fiica lui Rachel Oakes). Apoi și alți frați creștini au trecut de partea Sabatului după 1844. La rândul ei, în condițiile acestea, Rachel Oakes a devenit și ea adventistă.

Pastorul Thomas Preble a avut un rol important în răspândirea acestui mesaj. A fost primul adventist care a susținut Sabatul în scris. A publicat un studiu în ediția din 28 februarie 1845 a unei reviste adventiste din Portland, *Hope of Israel*. În martie 1845, acel studiu a fost retipărit sub forma unei broșuri, cu titlul *Tratat despre păzirea zilei a șaptea ca Sabat*.[7] Acest tratat a convins mai multe familii adventiste din Paris, Maine, să păzească Sabatul, între care tânărul John N. Andrews și predicatorul Joseph Bates, care fusese căpitan de marină.

Bates a scris de asemenea un tratat despre Sabat și, în urma eforturilor lui Bates, în toamna anului 1846, James și Ellen White au acceptat Sabatul. Bates a influențat mulți adventiști. La întrebarea fraților: „Ce mai e nou, căpitane?”, obișnuia să răspundă: „Ziua a șaptea este Sabatul Domnului!”

Andrews, la rândul său, l-a convertit la adevăratul Sabat pe John Loughborough, un alt adventist proeminent (1852).

Din nefericire, după numai doi ani de la publicarea tratatului său, Thomas Preble a părăsit Sabatul și a devenit unul din cei mai îndârjiți oponenți, în articole și în cartea sa intitulată *Sabatul zilei întâi*. La fel au făcut și alți câțiva predicatori adventiști (milleriți) care acceptaseră Sabatul, printre care J.B. Cook. William Miller a auzit, de asemenea, despre noutatea zilei a șaptea care pătrunsese printre adventiști, și el credea că porunca a patra este în vigoare, dar susținea că, în creștinism, ea se aplică la duminică. De aceea s-a și ridicat împotriva Sabatului, la îndemnul altor predicatori adventiști.

Alți pionieri adventiști care au acceptat Sabatul prin intermediul lui Joseph Bates, în 1846, au fost: diaconul metodist Hiram Edson, institutorul Owen Russel Loomis Crozier și medicul Franklin B. Hahn. Aceștia au pus bazele doctrinei sanctuarului, pornind de la sugestia lui Edson, că la 22 octombrie 1844, Isus nu trebuia să vină pe pământ, ci să intre în Sfânta Sfintelor din sanctuarul ceresc. Joseph Bates le-a transmis adevărul despre Sabat, dar a și preluat de la ei explicația cu sanctuarul ceresc. Prin aceasta, Bates a găsit un argument care l-a impresionat și mai mult în favoarea

CA_iulie_2017.indd 26 27/06/2017 08:14:46

Sabatului, așa cum avea să publice în 1847, citând profeția din Apocalipsa 11:19:

> Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis și s-a văzut chivotul legământului Său, în templul Său. Și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ și o grindină mare. (Apocalipsa 11:19).

Această conexiune dintre descoperirea sanctuarului ceresc și descoperirea Sabatului zilei a șaptea, ca zi de odihnă legitimă pentru creștini, a întărit convingerile pionierilor. Din nefericire însă, Crosier și Hahn nu au rămas în această convingere. În 1848 au părăsit Sabatul, precum și doctrina sanctuarului, pe care ei o inițiaseră.[8]

Rachel Oakes, cea care adusese Sabatul printre adventiștii din Washington NH, s-a căsătorit acolo cu Nathan Preston și după câtva timp s-au mutat la Vernon, în Vermont. Rachel Oakes acceptase adventismul atât cât îl știa de la grupul din Washingtom NH, dar adventismul este dinamic, iar ea nu era pregătită să mai crească. În perioada care a urmat, Rachel a devenit tot mai rece și roasă de prejudecăți împotriva soților White, pe care, de fapt, nu-i cunoștea. În special era pornită împotriva darului profetic, obișnuind să critice mărturiile lui Ellen White, otrăvind și pe alții.

La vârsta de 54 de ani, în 1863, Rachel a devenit invalidă, suferind fizic. Dar în starea aceasta ea a trăit o mare înviorare spirituală, când niște prieteni necunoscuți i-au trimis Mărturia nr. 13, scrisă de E. G. White[9]. Rachel s-a schimbat radical în favoarea darului profetic. A murit la aproximativ un an după această experiență, în 1868, lăudând pe Isus, după ce a aflat rezultatul vizitei soților White la adventiștii din Washington NH. În 1863, toată adunarea din Washington NH primise Sabatul și era unită în credință.[10]

Precursorii adventiștilor în istoria Sabatului

Am arătat că teologia Sabatului a fost introdusă printre adventiști de către o soră baptistă de ziua a șaptea, prin îndemnurile ei și, în special, prin scrierile baptiste de ziua a șaptea pe care le recomanda. Aici este cazul să prezentăm o schiță a istoriei apariției și perpetuării Sabatului biblic în Reforma protestantă. Sabatul a fost respectat și până atunci, împreună cu duminica, în unele biserici tradiționale vechi, și mai târziu în unele mișcări medievale. Dar cea mai documentată istorie a Sabatului începe cu Reforma.

Odată cu Reforma din secolul al XVI-lea a reînviat și interesul pentru ziua de odihnă biblică. Pentru vina de a păzi și apăra Sabatul biblic, au fost executate în 1529, în Tirol, șapte persoane, între care Barbara de Thiers și Georg Frick. În anul următor, Oswald Glait și Andreas Fischer, doi preoți catolici austrieci, care adoptaseră reforma luterană și intraseră în rândurile anabaptiștilor pacifiști, au descoperit Sabatul biblic, devenind predicatori fervenți și autori apologeți. Glait a fost executat în 1546, la Viena, iar Fischer a fost executat în Slovacia, pe la anii 1600.[11]

Probabil din surse asemănătoare, Sabatul biblic a fost adoptat pe la 1588 și de câțiva lideri unitarieni din Transilvania[12], urmați de zeci de mii de secui, care au primit apoi numele de sâmbătași. Au fost date legi draconice împotriva lor de către principii calviniști Gabriel Bethlen (1621) și George I Rákoczi (1635), cu pedepse crunte, prin torturi, confiscări, distrugerea cărților, temniță, muncă silnică etc. În 1638, aurarul sâmbătaș János Torockai, din Cluj, a fost condamnat să fie ucis cu pietre. Au fost inaugurate astfel două secole de persecuții, timp în care sâmbătașii s-au ascuns sub numele de catolici sau unitarieni. După 1868, puținii rămași au sfârșit prin a se integra cultului mozaic, asemenea subotnikilor ruși.

SABATUL BIBLIC A FOST ADOPTAT PE LA 1588 ȘI DE CÂȚIVA LIDERI UNITARIENI DIN TRANSILVANIA, URMAȚI DE ZECI DE MII DE SECUI, CARE AU PRIMIT APOI NUMELE DE SÂMBĂTAȘI. AU FOST DATE LEGI DRACONICE ÎMPOTRIVA LOR DE CĂTRE PRINCIPII CALVINIȘTI, CU PEDEPSE CRUNTE.

În 1910, ultimii sâmbătași secui, 120 de locuitori ai satului Bezidu Nou (acum scufundat într-un lac de acumulare), erau de mult iudei. În 1944, unii dintre aceștia au murit în lagărele naziste, iar supraviețuitorii au emigrat în Israel sau în alte țări. Deși adventiștii români nu sunt urmași direcți ai sâmbătașilor ardeleni, nici continuatori integrali ai spiritualității lor, acești sâmbătași sunt menționați ca precursori ai respectării Sabatului în mediu creștin.

Pe la 1610, la scurt timp după începuturile sabatarienilor în Centrul Europei și în Transilva-

CA_iulie_2017.indd 27 27/06/2017 08:14:46

nia, mișcarea a stârnit serioase dispute teologice în Anglia, unde a debutat cu predicatorii Traske și Jackson, în condiții de persecuție grea. Soții Traske au fost închiși, iar bărbatul (John Traske) n-a mai putut suporta tratamentul și și-a renegat credința. Femeia însă, doamna Traske, al cărei nume nu-l cunoaștem, a rămas credincioasă până la capăt, murind în închisoare.

Sabatarianismul s-a dezvoltat apoi în Anglia prin activitatea misionară și teologică (apologetică) a pastorilor Theophilus Brabourne (puritan), Philip Tandy (anglican), James Ockford, Thomas Tillam, Henry Jessey, John James, Stephen Mumford (baptiști) și a medicului Eduard Stennet. Activitatea acestor mari predicatori ai Sabatului a trezit opoziție și a făcut istorie.

DESPĂRȚIȚI SABATUL DE CELE TREI SOLII, ȘI EL ÎȘI PIERDE PUTEREA; DAR CÂND SABATUL ESTE PUS ÎN LEGĂTURĂ CU SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA ȘI CU MĂRTURIA LUI ISUS, ÎMPREUNĂ NU POT FI RĂSTURNATE. ELE AU O PUTERE CARE ÎI CONVINGE PE NECREDINCIOȘI ȘI ÎI SCOATE AFARĂ DIN LUME, DÂNDU-LE PUTERE SĂ STEA ÎN PICIOARE, SĂ TRĂIASCĂ, SĂ CREASCĂ ȘI SĂ ÎNFLOREASCĂ ÎN DOMNUL.

După 1650, Sabatul a fost apărat cu succes de Peter Chamberlen (un hughenot, medicul casei regale și inventatorul forcepsului obstetric) și de frații Bampfield: Francis (cleric aristocrat anglican, devenit baptist) și Thomas (parlamentar).

Din 1665, baptiștii de ziua a șaptea (BZS) au intrat și în America. Stephen Mumford a predicat și a întemeiat prima comunitate americană BZS, în 1671, la Newport, Rhode Island. Apoi au apărut și alte biserici BZS în statele Pennsylvania, New Jersey, Connecticut, New York, Virginia și în cele două Caroline. În 1801, BZS s-au organizat ca o conferință generală. În 1836, au fondat o școală „non-sectară", difuzau literatură apologetică în favoarea Sabatului și erau misionari activi.

Este interesant de notat că BZS nu au luat parte la mișcarea adventistă (millerită). Unii dintre ei au devenit adventiști după 1844, dar nu s-a produs o fuziune a celor două confesiuni. Timp de circa trei decenii după 1844, între liderii adventiști și liderii baptiști de ziua a șaptea au existat relații strânse, dar nu unitate. Indivizi sau familii dintre BZS sau alăturat Bisericii AZS, dar mulți dintre liderii lor priveau cu oarecare prejudecăți și suspiciuni pe adventiști: mai întâi pentru că la început adventiștii nu țineau sâmbăta, apoi pentru că adventiștii erau preocupați intens de profeții și de revenirea lui Isus, și în fine, pentru că adventiștii păreau prea grăbiți să adopte noi doctrine în conflict cu cele tradiționale, cum ar fi negarea iadului veșnic și a nemuririi naturale a sufletului.

Din scrierile lui Ellen White reiese că relațiile cu baptiștii de ziua a șaptea au fost afectate de un spirit de împotrivire față de specificul adventist, în special alimentarea acelorași prejudecăți pe care le avusese un timp și Rachel Oakes-Preston. Baptiștii de ziua a șaptea preferă organizarea congregațională, cu fiecare biserică locală de capul ei și, asemenea celorlalți baptiști, ei resping din start posibilitatea apariției darului profeției după scrierile Noului Testament. Au existat întotdeauna și adventiști cu prejudecăți față de autoritatea organizației reprezentative, ierarhice, precum și față de manifestarea unei autorități a Duhului Sfânt în biserică, dincolo de conștiința individului. De aceea, avertizările lui Ellen White sună încă foarte actual:

> „Fratele K nu știe de ce duh este mânat. El își unește influența cu oastea balaurului pentru a se opune celor care țin poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus [Apocalipsa 12:17]. El are de dus un război dur. În ce privește Sabatul, fratele K ocupă aceeași poziție ca baptiștii de ziua a șaptea. Despărțiți Sabatul de [cele trei] solii, și el își pierde puterea; dar când Sabatul este pus în legătură cu solia îngerului al treilea și cu mărturia lui Isus, împreună nu pot fi răsturnate. Ele au o putere care îi convinge pe necredincioși și pe infideli și îi scoate afară din lume, dându-le putere să stea în picioare, să trăiască, să crească și să înflorească în Domnul. A venit timpul ca poporul lui Dumnezeu din Wisconsin să-și găsească locul."[13]

> „Să vă povestesc câte ceva din lucrarea de aici. În Sabat am vorbit în Adams Center [NY, oct. 1890] unei săli pline. Erau prezenți mulți neadventiști. Se spunea că niciodată nu fuseseră prezenți aici atâția oameni. Mulți baptiști de ziua a șaptea au participat. În acest moment, ei sunt tari în localitate, au o biserică mare. Pastorul lor, pe nume Prentice, a fost și el prezent la cele mai multe din întâlnirile noastre. Nu pare să fie atât de influențat de prejudecăți ca unii dintre pastorii lor. Mai este și un alt om proeminent, care locuiește în Adams Center. Nu-mi amintesc acum numele lui. Este destul de bogat și nu este mânat de prejudecățile pe care le au unii baptiști de ziua a șaptea. El a luat parte la adunările noastre și se pare că i-au plăcut mult. Pastorii noștri cred că lucrarea mea în aceste adunări va înlătura în mare măsură prejudecățile."[14]

Descriind în memoriile ei publicul din Adams Center, Ellen White se referă și la sabatiștii din localitate, subliniind că erau legaliști:

> „…Unii care au ajuns la vârsta de mijloc, fuseseră educați din copilărie să țină Sabatul, dar nu purtaseră crucea lui Hristos. Aceștia erau într-o stare din care păreau să fie greu de

CA_iulie_2017.indd 28 27/06/2017 08:14:46

mișcat. Era nevoie să fie clătinați din credința lor bizuită pe faptele lor bune și făcuți să-și simtă starea lor adevărată că sunt pierduți fără Hristos. Noi n-am putut abandona aceste suflete, ci am lucrat cu toată puterea ca să le ajutăm. În cele din urmă, au fost mișcați, iar de atunci am fost bucuroasă să aud despre unii din ei și vești bune."[15]

Această schiță a relațiilor dintre adventiști și baptiștii de ziua a șaptea ar fi incompletă dacă nu am menționa faptul că societatea altor sabatarieni a reprezentat pentru unii adventiști o tentație mai mare decât adventismul. Există mulți adventiști astăzi care sunt doar sabatiști la modul general, având prea puțin în comun cu spiritul adventist și cu „crucea", fie că sunt mai libertini, fie că sunt mai rigoriști și chițibușari. În special, adventiștii ostili mărturiilor lui Ellen White au fost atrași în această cursă.

Cazul cel mai notoriu a fost Ludwig Conradi (1856–1939), unul din cei mai talentați misionari și administratori ai lucrării din Europa. După o jumătate de secol de slujire credincioasă, la vârsta de 76 de ani, în 1932, Conradi a părăsit Biserica Adventistă și a fondat o serie de „comunități autonome", în care a atras mii de adventiști. În 1936, aceștia s-au alăturat baptiștilor de ziua a șaptea („Creștini Evanghelici Uniți de Ziua a Șaptea"). Conradi a lucrat ca pastor al lor, scriind împotriva lui Ellen White. Mișcarea aceasta s-a răspândit în Germania, Polonia și Cehia, iar spiritul ei a influențat și pe adventiștii europeni. Fiul lui Conradi, un cunoscut medic, împreună cu soția acestuia, au rămas fideli credinței adventiste.[16]

Este interesant de observat că, în timp, adventiștii de ziua a șaptea, apăruți cu 170 ani în urmă, au progresat mult mai mult față de baptiștii de ziua a șaptea. AZS numără astăzi aproape 20 de milioane, în timp ce BZS, care au apărut pe la 1600, numără numai vreo 60 000, la nivel mondial. Dumnezeu are printre ei multe suflete prețioase, dar binecuvântarea Lui specială a dat-o celor care doresc să respecte rugăciunea lui Isus din Ioan 17 și călăuzirea specială a lui Dumnezeu pentru „rămășița" bisericii universale.

Încheiere

Pentru început, am schițat istoria adoptării Sabatului de către adventiști și relația adventismului cu sabatarienii precursori. Am observat că, în adventism, Sabatul este conectat cu doctrine escatologice, apocaliptice, și că profeția din Apocalipsa 11:19, cu relația dintre sanctuarul ceresc și chivotul legământului, cu cele Zece Porunci, au întărit convingerile sabatiste ale pionierilor noștri.

Textul apocaliptic este însă foarte provocator. Ce caută chivotul în cer? Nu este acesta chivotul vechiului legământ? Ce este cu legămintele acestea? Dar cu Legea și poruncile? Ne trimite această viziune și la Sabat? Și cum se poate justifica o asemenea viziune cu Evanghelia? Răspunsurile la asemenea întrebări le vom afla cu ajutorul Domnului în numărul următor al revistei. ■

[1] *Review and Herald* 6/1854, p. 1.

[2] *Counsels to Writers* (în românește, *Sfaturi pentru editori*) 30.1 (MS 13/1889).

[3] Biserica a interpretat în favoarea politicii vremii și alte porunci, cum ar fi interdicția de a ucide.

[4] Informațiile provin de la White Estate www.whiteestate.org/pioneer/wheeler.asp. Cf. *Seventh-day Adventist Encyclopedia*, vol. 10, p. 1149. Review and Herald, 1976.

[5] Frații Creștini erau o extensie a mișcării Fraților de la Plymouth, inițiată de John Nelson Darby, George Müller și alții (c. 1827–1831), în Irlanda de Nord și Anglia. În România se numesc oficial Creștini după Evanghelie.

[6] Vezi http://preblefamily.org/books/Preble_Massacre.pdf .

[7] Tratatul lui Preble poate fi citit online în engleză: www.aloha.net/~mikesch/tract.htm

[8] Primele viziuni ale lui E. G. White s-au referit la acest curent de apostazie față de Sabat. Aceasta era și o prefigurare a ultimei crize a bisericii, dar viziunile trebuie înțelese mai întâi având relație directă evenimentele prin care treceau adventiștii după 1844.

[9] Mărturia nr 13 apare în *Mărturii,* vol. 1 (nr. 1-14) și a fost publicată după 21 octombrie 1867, vezi 1 T 630.

[10] Informații despre descoperirea Sabatului de către adventiști se găsesc în multe documente online. O schiță foarte utilă se află la www.fredbischoff.com/wp-content/uploads/2010/03/PrestonRachelReview.pdf .

[11] Informații despre istoria sabatarienilor de origine anabaptistă se pot găsi în enciclopedia GAMEO : http://gameo.org/index.php?title=Welcome_to_GAMEO .

[12] Nobilul András Eőssi, cancelarul Simon Péchi, dicipoli ai lui Matthias Vehe-Glirius, un învățat occidental, care era iudaizant radical. https://en.wikipedia.org/wiki/Szekler_Sabbatarians .

[13] *Manuscript 3*, 1862, 4, 5; 5MR 295.4; 1T 337.

[14] *Letter 108*, 1890.2. https://egwwritings.org/?ref=en_Lt108-1890.2&para=6758.8

[15] *Life Sketches,* 181.3.

[16] D. A. Delafield, *Ellen G. White in Europe*, 1885–1887, pp. 286–296.

Florin Lăiu este profesor de Biblie la Institutul Teologic Adventist.

CA_iulie_2017.indd 29 27/06/2017 08:14:48

SĂ CONTINUĂM LECTURA!

I. Citim capitolele 2 Samuel 19-24; 1 Împăraţi 1-22; 2 Împăraţi 1-25. Cu ajutorul acestei lecturi, vom răspunde ușor și corect la următoarele întrebări:

1. Pe care dintre cele trei nenorociri aduse la cunoștință de profetul Gad, din partea lui Dumnezeu, a ales-o David și de ce?

a. Șapte ani de foamete în ţară;
b. Trei luni fugar;
c. Trei zile de ciumă în ţară.

MIELUȘEII TURMEI
ALINA CHIRILEANU

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

2. Cine este mama lui Solomon?

a. Rut;
b. Maria;
c. Bat-Șeba.

3. Pe cine a ales Ilie ca ucenic?

a. Iehu;
b. Elisei;
c. Ahab.

4. Cu ce obiect de îmbrăcăminte a rămas Elisei de la Ilie?

a. Mantaua;
b. Cămașa;
c. Eșarfa.

5. Cine era împărat în Babilon pe vremea lui Ioiachim, împăratul lui Iuda?

a. Nebuzaradan;
b. Nebucadneţar;
c. Nabucodonosor.

II. Pune în ordine expresiile/cuvintele următoare și vei găsi un text biblic foarte cunoscut!

a venit, și în celelalte dăți și l-a chemat
ca „Samuele, Samuele!” Domnul
„Vorbește, a răspuns: căci robul Tău
S-a înfățișat și Samuel ascultă.”

Răspunsuri: I. I. c) (2 Samuel 24: 10-14); 2. c) 1 Împărați 1:11; 3. b) 1 Împărați 19; 4. a) 2 Împărați 2:1-14; 5. b) și c) 2 Împărați 25:36-37 și 24:1. (Nabucodonosor în limba ebraică se traduce Nebucadneţar)
II. 1 Samuel 3:10

CA_iulie_2017.indd 30 27/06/2017 08:14:48

CERUL „PE INTERIOR”

Cerul este locuința Dumnezeului nostru mare și sfânt, care vrea bucuros să ne aibă lângă Sine pentru veșnicie. Fotografii, chiar și cei amatori, știu că rareori există ceva mai fotogenic decât cerul. Și ce frumos va fi sus în cer, dacă de afară arată așa frumos!” (Astrid Lingren)

În Eden, Satana a promis că oamenii vor fi asemenea lui Dumnezeu dacă nu vor asculta de El, de Creatorul lor. În loc să devină ca Dumnezeu, ei s-au asemănat tot mai mult cu el – cu cel care i-a amăgit. Acesta stăpânea acum asupra lor și le umplea inima cu toate răutățile care se aflau în el. N-au mai putut să vadă Paradisul decât din exterior.

Latura ascunsă a vieții

Procesul reînnoirii pornește tot din interior, chiar dacă punem atât de mult preț pe ceea ce se vede. Adevărata nevoie și schimbare spirituală este cea interioară, în latura ascunsă a vieții pe care o vede Dumnezeu și pe care noi nu o putem vedea nici măcar în noi fără ajutorul Său. În viața spirituală nu există somn liniștit împreună cu laurii victoriei. Aceasta este o rețetă sigură pentru cădere. Realizările sunt la fel ca mana dată israeliților în deșert, bune doar pentru ziua respectivă (Exodul 16:4,20).

Biruințele trecute nu ne atribuie niciun merit care să ne permită să ne abatem de la căutarea fervență a lui Dumnezeu astăzi, acum. Dacă printr-o acțiune bine direcționată și consecventă căutăm să fim transformați continuu spre asemănarea cu Hristos, multe din ispitele lui Satana vor fi îndepărtate.

„Condițiile vieții veșnice, sub har, sunt tot cele care erau în Eden — o perfectă ascultare de principiile Legii lui Dumnezeu. Măsura de caracter prezentată în Vechiul Testament este și în Noul Testament. Și aceasta nu este o măsură pe care să n-o putem ajunge. În orice poruncă sau îndemn pe care-l dă Dumnezeu este o făgăduință care, cu siguranță, se află la temelie. Dumnezeu a luat toate măsurile ca să putem ajunge asemenea Lui și El va face aceasta pentru toți cei care nu se împotrivesc printr-o voință stricată, care să facă fără putere harul Său.” (Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 76)

Deși se vorbește mult despre „schimbarea vieții” sau „a fi asemenea lui Hristos” în cercurile creștine, realitatea este cu siguranță mai puțin frecventă decât discuțiile despre ea. Transformarea este necesară dacă dorim ca întreaga noastră ființă să manifeste bunătatea și puterea lui Hristos și dacă vrem, ca indivizi, să ne conformăm tot mai mult chemării eterne pe care Dumnezeu o adresează fiecărei vieți. „Și lumea și pofta ei trec, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna.” (1 Ioan 2:17)

Căutători de cer nou

Pentru un copil al lui Dumnezeu, ocazia unui botez, deși are elemente exterioare vizibile: haină albă, flori, promisiuni, făgăduințe etc. … este un timp aparte de introspecție pe care candidatul pentru cer îl trăiește. Dacă exteriorul este frumos, pe interior cum o fi? Inimile lor ne pot confirma că au început veșnicia și că vor să vadă cerul „pe interior”. Câți au avut această bucurie în luna iunie? O tânără fetiță, cu un caracter deosebit, a cărei mamă se botezase cu un an înainte. O altă fiică a lui Dumnezeu care a luptat mult să renunțe la tutun sau soțul unei credincioase adventiste care a decis să se boteze după 30 de ani de rătăcire – acestea și alții au ales să fie transformați pentru a dobândi tot mai mult caracterul lui Hristos.

Formarea spirituală după asemănarea cu Hristos în timpul vieții noastre pe pământ este o mișcare constantă spre această poziție eternă pe care Dumnezeu ne-a dat-o fiecăruia în creație – „Împărăția care v-a fost pregătită de la crearea lumii” (Matei 25:34; Luca 19:17). Această progresie se continuă acum prin ucenicia noastră creștină. Este un proces de transformare a caracterului pentru a ajunge cu totul demni de încredere înaintea lui Dumnezeu. „Ceea ce suntem acum în caracter și slujire sfântă este reflecția sigură a ceea ce vom fi în cer.” (Ellen G. White, *Educație*, p. 307) „Te-aștept de-o veșnicie” – deși abia au trecut 10 minute, „De ce durează o veșnicie?”, „Ai nevoie de-o veșnicie până îți termini temele!” etc. Nu prea știm ce să facem cu noțiunea „veșnicie”. O folosim totuși frecvent ca să exprimăm faptul că ne-am săturat de așteptat. Și în felul acesta putem înțelege mai bine esența veșniciei: ea ni se pare îngrozitor de lungă numai dacă trebuie s-o petrecem în locul greșit. Dacă ne dorim să vedem cât este de frumos cerul „pe interior” și dacă vom ajunge acolo, vom avea la dispoziție mai mult decât un timp – o veșnicie! ■

ȘTEFAN TOMOIAGĂ
PREȘEDINTE
UNIUNEA ROMÂNĂ
stefantomoiaga@adventist.ro
+40 745 774 064
Voluntari, Str. Erou Iancu Nicolae
Nr. 38-38A, 077190, Ilfov, Romania
BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA

CA_iulie_2017.indd 31 27/06/2017 08:14:49

UN PLUS pentru SĂNĂTATEA DUMNEAVOASTRĂ SPIRITUALĂ ŞI FIZICĂ din oferta EDITURII VIAŢĂ ŞI SĂNĂTATE:

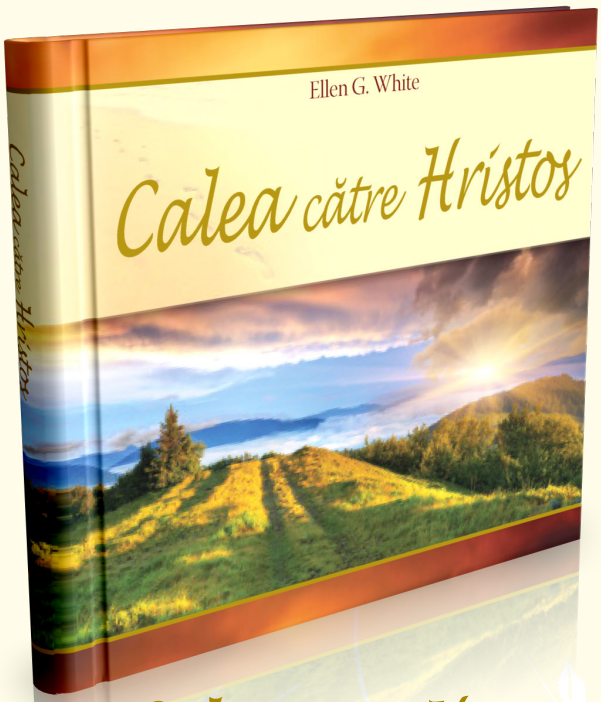

Calea către Hristos

Cartea îl îndrumă pe cititor spre Isus Hristos, ca fiind singurul care poate să împlinească nevoile sufletului. Paşii celui care se simte nesigur şi cuprins de îndoială sunt conduşi pe cărarea păcii. Cel care caută neprihănirea şi desăvârşirea caracterului este îndrumat pas cu pas pe calea vieţuirii creştine, spre acea experienţă prin care poate cunoaşte plinătatea binecuvântării aflate în deplina predare de sine. Cartea dezvăluie secretul biruinţei şi descoperă într-o manieră simplă harul mântuitor şi puterea susţinătoare a marelui Prieten al întregii omeniri.

Prin prezenta ediţie intenţionăm să venim în întâmpinarea credincioşilor cu spirit misionar care vor să ofere celor pe care îi preţuiesc cuvântul inspirat, într-o formă grafică şi un ambalaj de lux.

ELLEN G. WHITE este considerată a fi cel mai tradus scriitor american. Scrierile ei, însumând 45 de volume, au fost publicate în peste 150 de limbi. Deşi şi-a încheiat studiile formale la vârsta de 9 ani, ea a scris peste 100 000 de pagini pe teme foarte diverse, în domeniul teologiei, al educaţiei, al sănătăţii, al familiei şi al creştinismului practic. Sub călăuzirea Duhului Sfânt, ea L-a înălţat pe Isus şi a subliniat că Biblia este sursa credinţei ei. Dintre toate scrierile ei, *Calea către Hristos* este cea mai cunoscută şi mai citită carte.

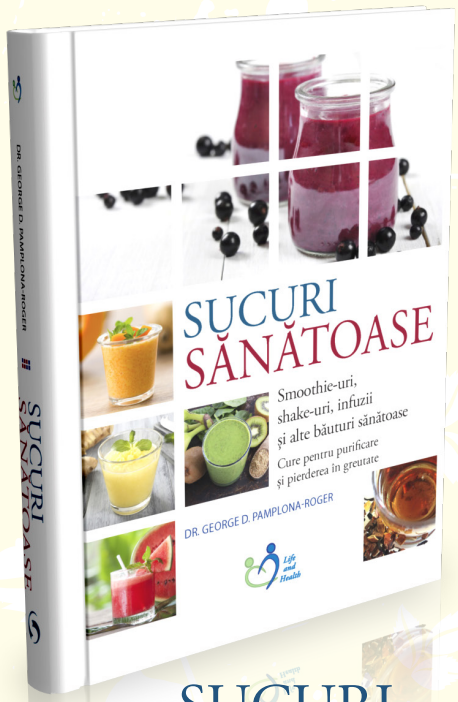

SUCURI SĂNĂTOASE

Stilul de viaţă contemporan ne deteriorează din ce în ce mai mult sănătatea. Deşi avem la dispoziţie resurse mai multe şi mai bune, milioane de oameni se confruntă cu probleme serioase în zona sănătăţii personale, probleme care pot fi evitate. Din acest motiv, este necesar să descoperim puterea medicinală a băuturilor, care, pe lângă faptul că ne încântă simţurile cu aromele lor delicate, favorizează sănătatea corpului şi ajută la combaterea şi prevenirea multor afecţiuni.

Citind această carte, veţi afla:

- **cum să slăbiţi cu ajutorul băuturilor;**
- **cum să preparaţi peste 100 de sucuri, smoothie-uri, cocktailuri, supe şi infuzii sănătoase;**
- **cum să faceţi în mod corect şi sigur o cură de detoxificare;**
- **cum să preveniţi şi să trataţi diverse afecţiuni cu ajutorul băuturilor sănătoase;**
- **care sunt dezavantajele anumitor băuturi foarte populare şi ce variante aveţi pentru a le înlocui.**

GEORGE D. PAMPLONA-ROGER este medic chirurg şi expert în sănătate publică. Prin natura profesiei lui, a ajuns să cunoască bine corpul uman, şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. Având la bază o vastă experienţă ca educator în domeniul îngrijirii sănătăţii, dispune de o excelentă abilitate de a comunica publicului larg informaţii ştiinţifice, transformând complexităţile în lucruri uşor de înţeles. Cărţile scrise de dr. Pamplona-Roger au fost traduse în mai multe limbi, inclusiv în limba română, la Editura Viaţă şi Sănătate fiind disponibile şi titlurile *Sănătate prin alimentaţie* şi *Un corp sănătos*.

54210

CA_iulie_2017.indd 32 27/06/2017 08:14:49